

1

כשהגלים מתחזקים

י' ש ימים שאתה מגלה בהם שהחיים שלך משתנים. יום שישי ההוא היה יום כזה.

הייתי גמור, הגוף שלי היה מפורק לגמרי מכאבים ומחוסר שינה. הגב היה כולו חתכים זבי דם טרי מהאפוד המזדיין. הבריטים עזבו לפני שבוע שנה, אבל בצה"ל לא אוהבים לחדש. משפצרים אפודים ישנים. הבעיה היא שאי אפשר לשפצר לי את הגוף. זה היה שבוע מלחמה שהסתיים בסדרת שבי מקוצרת, ולקינוח – מסדר המפקד כל הלילה. שיא המסלול. הרגשתי שלא אעמוד בזה. איך אסחוב ככה עד סוף המסלול?! הכי רציתי בעולם לסיים מסלול, אבל די, הייתי גמור. הסבל היה בלתי נתפס. אולי עדיף שאהיה לוחם ביחידה אחרת, חשבתי לעצמי, אתרום שם לא פחות. כנראה יש טובים ממני, זה לא סתם המסלול הכי קשה בצה"ל.

הייתי כל כך עייף כשיצאנו שבת, שלא העזתי לדמיין המתנה בתחנת הרכבת. מתי להגיע הביתה, להיכנס למיטה ולישון יומיים. אז עמדתי על הרציף, קרוב למסילה, כאילו זה יורז את הרכבת להגיע.

הכרוז, שהודיע על עיכוב נוסף של חצי שעה, הכניע אותי. התרציתי לשבת. בשארית כוחותיי הנפתי את התרמיל הירוק שלי, נזהר שלא להניחו על הגלד שרק התחיל להתהוות. בזווית העין הבחנתי בספסל קרוב ובאיש שנראה כמו סבא חביב. התיישבתי לידו. הסתבר שגם הוא ממתין לאותה רכבת. אילצתי את עצמי לחייך בשארית האנרגיות שלי, ושאלתי בנימוס אם יוכל להעיר אותי כשתגיע. החיוך שלו היה מואר בשמחה על ההזדמנות שניתנה לו לעזור לחייל.

הנחתי את ראשי על התרמיל הירוק וחבקתי את הקלצ'ניקוב שלי.

התעוררתי באחת לקול צווחת מוות סביבי. מצאתי את עצמי תופס איש שאני לא מכיר בלפיתת חנק, שנייה לפני שאני שובר לו את המפרקת.

זה לקח בדיוק שתי שניות עד שהבנתי שלא באמת התעוררתי. התברר כי אחד הנוסעים הממתנים בתחנה הגיע לעזור לאיש החביב, שניסה ללא הצלחה להעיר אותי, ובתגובה עברתי אינסטינקטיבית לנוהל קרב.

הם תיארו לי מה קרה. הם היו נסערים.

הוכיתי בהלם מוחלט. איך הגעתי למצב הזה?! כיצד הפכתי לחיה פצועה כזאת?

התאפסתי ברגע. התנצלתי עמוקות. הנפתי את התיק הירוק בלי לתת דעתי על החתך הטרי. לא אפשרתי למחשבות לחלחל, פעלתי על מוד אוטומט. האדרנלין עזר כנראה להשקיט את הכאבים הבלתי נסבלים בכל הגוף, ולשמחתי גם את ההלם בנפש. זאת שכבר הספקתי לשכוח מקיומה מאז תחילת המסלול.

הרגשתי את בית החזה שלי רוטט, כמעט מתפקע. הייתי חייב להירגע. שגרה מקנה ביטחון, גם אם הוא מזויף, וזה מה שהייתי צריך.

קלטתי שלוח זמני הרכבות יאפשר לי הזדמנות שנייה ואפילו שלישית במסלול הנסיעה הביתה, ויצאתי מהתחנה. ניערתי את עצמי, מבקש להתאושש, ומיד הבחנתי בו בזווית העין. הרגליים נשאו אותי היישר אליו. ממילא לא הייתי מסוגל להגיע רחוק יותר. מלבד בשבתות שהיינו בהן בכוננות, הייתי רואה אותו בכל שישי בדרך הביתה ובכל ראשון בדרך לבסיס, מחוץ לתחנת הרכבת של עתלית, אל מול נוף המפרץ החולי. איש המלבי.

בבודקה עץ רעועה, שנצבעה בלבן עם מסגרת כחולה, הוא עמד ומכר מלבי ולימונדה. רק מלבי ולימונדה. בתמונה שנגלתה מולי היה משהו סוריאליסטי ויפה, כאילו נלקחה מישראל של פעם. זאת שנכחדה לה זה מכבר. זאת שכבר לא גרה כאן יותר, בערך מאז שגם אבא שלי כבר לא אתנו ורק אלוהים יודע איפה הוא באמת. והמלבי שאיש המלבי מכר בבודקה שלו היה הדבר הכי טעים על פני כדור הארץ. מלבי שמנת קר שנמס בפה ונותן תחושה של הדבר הכי קרוב לגן עדן. בדיוק מה שהייתי צריך לריענון הגוף הכואב שלי. לצינון הנפש ההלומה.

כבר ממרחק הוא הבחין בי, וחייך אליי את החיוך השקט שלו. כאילו ציפה לבואי. כשהתקרבתי, נשמט מעט החיוך מפניו. נדמה כי מבטו השתנה, משום שהבחין שמשהו אינו כשורה.

"אחז מלבי שכולו פינוק בדרך אליך," אמר בניסיון לעודד אותי.

הוא הזליף בעדינות מהתרכיז האדום המתוק על גביע המלבי שהונח לפניו, הטה ראשו מעט, צמצם גבה במבט ששמור למצבים הזקוקים לפענוח ושאל: "בלי קוקוס, נכון?"

הוא בחן את תגובתי בעין מודאגת והיטיב את מצחיית כובעו.

"בלי קוקוס, תודה," עניתי בלי שהצלחתי לסחוט חיוך בחזרה.

לרגע קצר קיוויתי שמשקפי השמש יסתירו את ההלם שבפניי, אבל כנראה טעיתי. אחרי הכל, כמעט רצחתי בן אדם לפני פחות מחמש דקות.

הוא הבין את מצבי ללא צורך במילים, והחווה תנועה באגודלו. בצילייה שבנה מאחור הייתה לו זולה קטנה עם ערסל רשת לבן ארוג חבלים. "נראה לי שאתה צריך את זה," אמר בחיוך, ובליבי הודיתי לו. "תכף אצטרף אליך."

הוא התפנה לכמה לקוחות שבדיוק יצאו מהתחנה. עומס של רכבות שישי בצהריים, לא רק אני הכרתי את סוד המלבי מול הנוף הקסום.

כשסיימתי לאכול, אימצתי את ההצעה שלו ללא היסוס. השתרעתי בערסל אגב זריקת התרמיל שלי בצידיו כשהנשק מכורבל איתי בהכתף, ואפשרתי לעצמי להתרווח בניסיון לעכל את שהתרחש רק לפני דקות ספורות.

מולי התנוסס ענן עצום ממדים. בניסיון להדחיק, מיקדתי בו את מבטי. עד מהרה ראיתי בענן צורה של צב ענק. הכחול האינסופי שעטף את הצב הלבן קיבל גוון עמוק אף יותר מבעד למשקפי השמש שלי. באופן מפתיע הצליח כל זה לנסוך בי מידת מה של רגיעה.

כשסיים, הוא ניגש להביא כיסא בר שסחב מהחלק הקדמי של הבודקה, התיישב מולי, ובזמן שהישיר אליי מבט חודר שאף מלוא האוויר לריאותיו, עד שלבסוף פלט: "כשהגלים מתחזקים, החזקים מתגלים." והוסיף בשיהוי, מאפשר למילים לחלחל: "זה הכל בראש שלך."

הזדקפתי בערסל והחנקתי אנקת כאב.

"את המבט הזה שיש לך זכיתי לראות עד עכשיו רק פעמיים בחיים שלי," המשיך. "השני שראיתי אצלו את המבט הזה נהפך לימים לאחד הלוחמים והמפקדים הטובים של השייטת. אני כאן בסביבה כבר יותר מארבעים שנה. מזהה הכל."

"ומי היה הראשון?" הסתקרנתי.

"מישהו שבטח הכרת," עיניו התכווצו בחיוך מסתורי. מתחת לרעמת השיער השחורה והמפתיעה לנוכח גילו, ננעצו בי זוג עיניים חודרות בצבע אגוז ששידרו חוסן פנימי.

"וואלה!?! מי?" שאלתי מופתע, "ומה אתה רואה שם במבט?"

הוא חייך אליי מהורהר, וכשעיניו נודדות ממני לעבר האופק אמר: "טוב, את מה שאתה עומד לשמוע לא סיפרתי לאיש מאז התחקיר שנערך אחרי המבצע. אבל נראה לי שהעיתוי מחייב."

והחל לספר לי את סיפור חייו.

הוא סיים מצטיין מסלול, וככזה נבחר לפלוגת הפושטים – יחידת העלית של לוחמי השייטת. הוא צבר שם ניסיון מבצעי רב, וכשחזר מקורס קצינים פיקד על צוות ביחידה. עומר, חברו כאח לו, שימש סגנו.

במלחמת ההתשה, לאחר שהמצרים פגעו ביעדים ישראלים לאורך התעלה, הצוות שלו נבחר להוביל את הפשיטה המפורסמת שכל לוחם בצה"ל מכיר, על האי גרין – אי אלמוגים שהזדקר בו מבצר בריטי ישן. המבצר שלט על נקודה אסטרטגית בכניסה לתעלת סואץ, שהייתה הנכס הימי החשוב ביותר למצרים.

הוא תיאר את הימים הארוכים בהכנות לקרב, את הצלילות בקבוצה של עשרים פושטים, את האימונים של צוות ה"חזירים" ברתק, את הצלילה הארוכה שהתעכבה בדרך ליעד בעקבות זרם חזק ולא צפוי, בעלטה מוחלטת, ואיך הם כמעט פספסו את שעת השין וכפסע היה ביניהם לבין ביטול המבצע כולו.

אחר הוא הפליג בתיאור הפשיטה מהים אל היעד, סיפר איך השתלטו על גג המאחז שאפשר נקודת פריצה לכוחות מהים. וככל שהעמיק בסיפור, כך זרחו עיניו ונמלאו בזיק של עצב ושמחה כאחד, במעין געגוע כואב.

הייתי מרותק כולי. לרגעים ספורים שכחתי שאני מונח על ערסל מול נוף המפרץ. סיפור הקרב שהתנהל שם נגד מאה מצרים מבוצרים מאחורי עמדות מקלע גרם לשערותיי לסמור.

ואז הוא נעצר לפתע והשתתק. המבט החסין שלו התערער לרגע, והוא נעץ אותו ממושכות באדמה. "אחד החיילים המצרים שהתחבאו," הוא המשיך, "זרק רימון לכיוון החולייה שלנו. עומר לא חשב פעמיים. קפץ על הרימון, ועוד לפני שמישהו הבין בכלל מה קרה – הוא נהרג במקום. עומר הציל את החיים שלי. למעשה, את החיים של כל החיילים בחולייה. אבל לא היה זמן למחשבות. אותו פחד מוות, במובן המילולי של המילה, מדרבן אותך להיות המכונה הכי משוכללת שיש. לזה חישלו אותך."

הוא המשיך ותיאר איך פעל באינסטינקטיביות וחסל את המצרי שעמד בסמוך אליהם, והמשיך לטהר את היעד בזריקת רימון לעבר עמדת המקלע שלי. על החזרה מהפשיטה בלי עומר הוא לא האריך בתיאור.

"לא היה זמן להתאבל. מלחמת ההתשה הותירה באוויר תחושה שהיא עלולה להפוך כל יום למלחמה כוללת. מיד אחרי ההלוויה כבר חזרנו לתדריך לקראת המבצע הבא בסוריה. למדינת ישראל היה צורך להסביר לסורים ולמצרים שלא כדאי להם להתעסק איתה." הוא אמר את הדברים במבט מצועף מלא חמה, וניכר היה בו שלרגע נשאב אל הזמן ההוא.

"ואת הלקח הזה הוטל עלינו ללמד. הרגשנו שביטחון המדינה כולה מוטל על כתפינו. אין מקום לחולשה. מלחמת הישרדות של להיות או לחדול." הוא לקח נשימה, הישיר מבטו לעברי והמשיך. "הפעילות הבלתי פוסקת תוך לחימה מסכנת חיים על בסיס יומי, הפכה לשגרה. שגרת מוות. וכשהכדורים שורקים מסביב, האבל נדחק. אבל לא עבר הרבה זמן עד שזה הגיע אליי. תפס אותי לא מוכן.

"חודשים ספורים לאחר מכן, כשהשתחררתי מהצבא, נחתה עליי בבת אחת ריקנות משמימה. זה היה מעבר חד ממשחק רולטה יומי עם המוות לחופש מוחלט. זמן מחשבות שאפשרו לקולות לצאת. מחשבות ממעמקי התודעה שיוצאות במתקפה ברגעים הכי לא צפויים. הכאב היה מסוג אחר. כזה שלא ידעתי להכיל. ובוודאי שלא ידעתי איך להתמודד. אז הדחקתי. הרגשתי צורך עז להתנתק. להיעלם, לנדוד.

"בלי להיפרד מאיש, עליתי על מטוס והצטרפתי לחבר מהיחידה שהשתחרר לפניי והציע לי להצטרף לעבודה בצוות צוללים של אסדת נפט. כנראה קצת התגעגעתי לרקוד סלסה עם המוות, רק קצת אחרת," הוא צחק בפה מלא.

"במשך חצי שנה עבדתי על אסדה בים הצפוני, ותוך כמה חודשים נהפכתי לצוללן הבכיר," המשיך איש המלבי בסיפורו. "תיקונים בלתי אפשריים בעומק היו המומחיות שלי. וכשחזרו הקולות, המשכתי בדרכי. הייתי חייב לנדוד ולהדחיק כדי לשרוד – לא עצב, לא שמחה, לא געגוע, לא אהבה."

לאחר תקופה הצטרף לספינת דיג סלמונים, ולאחריה נסע במשך חודש בטרמפים דרומה עד לטקסס, שם עבד כמוביל עדרי בקר מהערבות הדרומיות אל השפע הירוק. הוא נדד בכל רחבי דרום ארצות הברית והמערב התיכון, מתיש את עצמו בין אלפי ראשי בקר ברכיבה שהורגת חלומות.

אלה היו שלוש שנים שבהן עבר בין איים במזרח הפסיפי, חי בפואה ניו גינאה שנה וחצי עם שבט הג'אהאי שקיבל אותו כאחד משלהם, הפך לצייד, גר בבקתה מעץ מסוככת בדקלי קוקוס ומוקפת עצי בננות לנוי, וכשהקול הפנימי שלו קרא לו להמשיך – נדד עם רוחות האלים הקדמונים מזרחה, חצה את האטלנטי והשתקע באי פרננדו דה נורוניה בצפון ברזיל, ביחד עם לוסיאנה – יפהפייה מולטית.

לוסיאנה העריצה אותו. היא עטפה אותו באהבה שריפאה גלדים ישנים. לראשונה נדמה היה שמשוהו בחספוס שבלב נסדק. קרן חמימה מאוקיינוס האהבה שלה הצליחה לחדור את חומות השתיקה. ולפתע הוא החל להרגיש, לחלום בלי לפחד.

אבל אז, לראשונה, הגיע אליו עומר לחלום. והוא היה כה מוחשי, כאילו הוא נמצא איתו. הוא ממש הרגיש את עומר, דיבר איתו על ייסורי המצפון שלו, איך לא הציל אותו, איך לא ראה את המצרי בסריקה, איך המשיך לחיות בזמן שהוא כבר מת.

אבל עומר היה שלו ומחויך. הוא חיבק אותו בהילה של אהבה ולחש: "זה הכל בראש שלך. יאללה, לך תסיים עבורי את מה שלא הספקתי, אנחנו כבר ניפגש בגלגול הקרוב." ונעלם.

כשהתעורר מהחלום, חש שהוא מתמלא בכוח פנימי שמעולם לא חווה. במשך שנים נדד מנותק, בעולם שלוחות הזמנים נקבעים בו לפי גרמי השמיים. באותו רגע נזכר שבועד שבוע יחול יום הזיכרון החמישי של עומר.

הוא לא חיכה שהשחר יפציע. בו במקום ארז את חפציו ויצא לדרכו, בלי שאפילו נפרד לשלום מאהובתו הברזילאית. בסיום האזכרה, כל החברים מהיחידה שלא ראה כבר שנים הלכו לבית הוריו של עומר, להעלות זיכרונות.

הוא עצר ומילא אוויר מלוא נחיריו. "ואז היא נכנסה לתוך החצר בג'נס פשוט וטי-שירט לבנה," הוא תיאר כשזיק של אור ניצת בעיניו. "בעיניים קורנות היא ניגשה אליי, לחיבוק

שאומר כולו געגוע. זאת הייתה מירב, החברה של עומר. עד לאותו רגע שכחתי בכלל על קיומה.

"בסיום הערב נסענו לים, לחוף הסודי של עומר, זה שלמרגלות מצוק מישור החוף התיכון. מירב סיפרה לי על השנים שעברה בבריחה מזיכרונות, על שהותה במנזרים בצפון תאילנד וטיבת בניסיון למצוא שלוה פנימית, מחפשת מזור לנפשה, מחפשת את ההארה שבוששה לבוא. ואז, לפני חודש, באופן לא צפוי, החליטה שהגיע הזמן לחזור לישראל, לאזכרה. עד סוף הלילה כבר הבנתי הכל."

"מה? למה הכוונה?" שאלתי כמי שמתעורר מחלום.

הוא חיך, וסיפר כי באותו ערב בים, כשידה של מירב ליטפה אותו, נוצר הקסם. ובמקום העצב האינסופי וההדחקה – נולדה אהבה חדשה. אהבה שהמשיכה בנישואים, שלושה ילדים ושישה נכדים.

"לכל אחד מסלול חיים שעליו להגשים בגלגול הזה. מירב הייתה החלק הכי חשוב שלי להגשמה," אמר.

ועוד לפני שהספיק לסיים את המשפט האחרון, הגיחה מהדיונה הסמוכה חבורת נערים יחפים וצרוכי שמש.

"סבא," קרא אחד מהם, "באנו כל החבר'ה למלבי."

"תכיר," הוא אמר לי, "זה הנכד שלי." ומיד התפנה לטפל בחבורה.

"אהלן," השבתי לעברם בחיוך טעון בכוחות מחודשים והתרוממתי מהערסל.

הוא הפנה מבטו, קרץ אליי והצביע באצבעו על הרקה כמחריש סוד. "הכל בראש," הזהדו מילותיו בראשי.

הנפתי את התרמיל על כתפיי, ומשחלפתי על פני הבודקה, מסמן לו לשלום, שמעתי אותו קורא לנכדו בקול: "עומריקו, הרבה קוקוס?"

עוד הספקתי לראות אותו מוזג מהתרכיז האדום וקורץ לעברי בחיוך מאיר הפנים שלו, וזה היה הרגע שבו הבנתי: לא משנה מה – אני מסיים את המסלול. הרי "הכל בראש".

יש ימים שאתה מגלה בהם שהחיים שלך משתנים. יום שישי שהוא היה יום כזה.

2

להכחיד את מר פינוקי

מסלול ההכשרה כלוחם נועד לחשל את הגוף, אבל בעיקר את הנפש.

במבט לאחור, אני מבין שלא היה מנוס מההתעללות שעברנו. היא נועדה ללמד אותנו שיש רק דרך אחת – לעמוד במשימה בכל מחיר. למעשה, למדנו לחבק את הכאב באופן קצת חולני, אולי אפילו לאהוב אותו. ההבנה שכישלון במשימה פשוט לא קיים נצרכה באגרסיביות גופנית.

למדנו לאלף את התודעה להכחיד את מר פינוקי – אותו חלק בנו שאחראי על כל מה שכיף, רך ונעים; החלק בנפש שמרגיש. נפש מפונקת – אין לה מקום בחיים סיזיפיים.

המציאות שיצרו לנו לא הותירה ברירה מלבד להפוך לסוג של מכונה, שאמנם מבחוץ נראית אנושית לחלוטין, אבל היא עדיין מכונה. מכונת מלחמה, שתוכנתה לפעול בהצלחה במשימות השונות והמשונות שהטילו עלינו, בלי לשאול שאלות, תחת עומס, באפיסת כוחות, ברעב, בקור, ברטיבות. בכל מה שמותח את גבולות הגוף. ואת הגבול הלא ידוע הזה המשכנו לחפש תמיד.

כדי לשרוד את ההתעללות במסלול, חייבים להכחיד את מר פינוקי. ויפה שעה אחת קודם.

היום אני מבין, שכדי ללמד את הראש להכחיד את מר פינוקי, צריך להביא את הגוף לסף תשישות. סף שמעלה מחשבות חלשות, כאלה שגורמות לך להאמין שזהו, אי אפשר עוד, הגוף לא יעמוד בזה. רק אז אתה מגלה שאפשר. רק אז אתה מבין שהגבול נמצא בעצם אצלך בראש. רק אז אתה מבין שלמעשה אין גבול למה שאתה יכול.

זהו גם הרגע שבו אתה הופך להיות "מאמין". קודם כל אתה מאמין בעצמך. ככל שהמסלול מתארך כך כמות האנשים סביבך מצטמצמת, ואתה הופך להיות מאמין אדוק יותר, עד שלבסוף אתה נהיה קנאי אמיתי. מאמין פנאט בדתו של הקלצ' (ניקוב). אין צורך להטביל אותך במיוחד כדי להתקבל לדת הזו – גם כך אתה עושה את זה כל יום, כל היום, כל השנה.

קשה מאוד להתקבל לדת הזאת, אבל קל מאוד לצאת ממנה. יחד עם זאת, מאמינים אמיתיים לעולם לא ימירו דתם.

יש כאלה ששורדים את זה, אבל הגוף שלהם לא. חלק לא קטן מהאנשים שהייתי משוכנע שיסיימו מסלול, התפרקו במרוץ לכנפיים.

נותרנו תשעה-עשר מתוך שישים ושמונה שהתחילו מסלול, מתוך אלפים שרצו להתקבל.

יש בזה תחושת סיפוק מלאת גאווה עצמית, תחושה שמגיעה כעסקה סגורה ביחד עם היוהרה של גיל עשרים וגורמת לך להרגיש בלתי מנוצח, חזק וקשוח. אחרי מה שעברתי – אל תתעסקו איתי, חבל עליכם. ממש כמו בשיר של "כנסיית השכל", "שום דבר לא יפגע בי, שום דבר, לא אישה, לא כדור מחבלים, שום דבר. ככה נשבעתי לאחי, אחותי, להורים..." רק חבל שמי שכתב את השיר מת בשירות הצבאי שלו. את החלק הזה מדחיקים או מכחיזים ביחד עם מר פינוקי.

ביום שלפני טקס הסיום נקראתי לחדרו של תמיר, המדריך שלי במסלול, לשיחת סיכום. כשנכנסתי, הוא חיך אליי, קם לקראתי ואגב מתן טפיחה חזקה על שכמותי פקד עליי: "שב!"

תמיר הודיע לי שאני הוא ההמלצה שלו ל"מצטיין מסלול", ושאם בסופו של דבר יחליט מפקד בית הספר ללוחמים שאהיה אחד משני ה"מצטייני מסלול" – אוכל לבחור בתפקיד שאשוב בו מבין התפקידים שבפלגות השונות. אחרת יבחרו בשבילי.

הופתעתי. הרי רק רציתי לשרוד את האימונים ולסיים מסלול. לא חשבתי שאהיה מועמד לחניך מצטיין, והחברים שעברו איתי את המסלול היו כולם ראויים בעיניי לא פחות ממני. עמדתי מולו בעיניים מביעות תודה, ובעודי מנסה להסתיר חיוך נבון הוא שלח יד לעורפי, תפס חזק, טלטל במחווה חברית וצחק: "יאללה, עוף לי מהעיניים."

"סגור", עניתי והלכתי משם. בצבא לא אומרים תודה.

לא ידעתי בדיוק איך להגיב ליחס שלו. עדיין לא הספקתי לעכל את המעבר מיראת המפקד של החניך במסלול לשבירת הדיסטנס המלווה את סיום המסלול.

למחרת בתשע בבוקר התכנסנו כולנו בחדר התדריכים לשיחת יום הדין שלנו. כמעט שנתיים של אימונים מפרכים שהגיעו אל קיצם התנקזו לרגע הזה. מפקד בית הספר ללוחמים נכנס לחדר ובידיו הרשימה הגורלית, בעודנו יושבים בציפייה אילמת.

הכאב הפיזי שחוויתי במסלול לא השתווה לאותה דקירה שהרגשתי בצלעות ברגע ההוא, שבו הפנמתי שתכף יכריזו על המצטיינים, ונשובץ לצוותים השונים כמשיטים, צוללים או פושטים.

ברור שכולם רצו להגיע לפלגת הפושטים. גם אלה שאמרו שהם מעדיפים להיות המשיטים של הסירות. להיות פושט – הלוחם שיוצא מהים לביצוע פעולת חיסול – נחשב אצלנו לטייס אף-16. ומובן שזה נשמע טוב יותר מאשר להיות טייס תובלה.

"ניר אבריאלי!" הוא הקריא בשמו של הראשון.

ניר נעמד והצדיע: "כן, המפקד!"

"אתה לצוללים, יישר כוח."

ניר התיישב, ומפקד בית הספר המשיך להקריא בשמותיהם של שבעה חברים נוספים. עד שהגיע אליי.

"ינאי לוינ!"

קמתי בפנים חתומות בלי להניד עפעף. ליבי התפוצץ מבפנים. "כן, המפקד!" ענית.

"יישר כוח. כבר חשבת באיזו פלגה תרצה להיות?"

"בפושטים, המפקד!" ענית בלי היסוס, מתקשה לכבוש חיוך.

הוא הסתכל שוב ברשימה שבידו כמבקש לבחון דבר מה. כשהרים את עיניו מהרשימה הביט בי במבט מודאג, והחווה בידו כאומר "מצטער".

קפאתי על מקומי. הרגשתי את הדם מתחיל לרדת מראשי אל הרגליים. הוא המתין שנייה נוספת, לפני שחייך אליי חיוך מנחם, ואמר: "מברוכ. קיבלת. שב."

התיישבתי באנחת רווחה לקול צחוקם של חבריי למסלול, מנסה לשמור לשווא על ארשת פנים חתומות. חייכתי בהקלה, אך זו הייתה מלווה באכזבה קלה. מאז שתמיר הודיע לי על הבחירה בי, קיוויתי שבמעמד הזה יכריז עליי מפקד בית הספר לאחד משני ה"מצטייני מסלול".

אבל המפקד המשיך הלאה, וקרא: "יואב מיכאלי!"

יואב קם.

"יואב, אתה מצטיין מסלול. יישר כוח!" אמר מפקד בית הספר, ומיד הפנה אליו את שאלת הפריבילגיה השמורה לנבחרים המצטיינים: "אז מה איתך?"

"אני איתו", השיב יואב בפני הסמיילי שהיו סימן ההיכר שלו והצביע עליי.

יואב היה אחד מכמה אחי-אמת שהכרתי ביחידה. הוא היה מסוג האנשים שהיית רוצה שיהיו לידך כשקשה, ולא פחות מכך כשכיף. מצאתי נחמה בעובדה שהפסדתי את תואר מצטיין המסלול לחבר הכי טוב שלי.

ט קס סיום המסלול היה מרגש לכולנו, וגם ליחידה, שכולה לבשה חג. ההכנות התחילו

כבר בתחילת השבוע, בציפייה להתכנסות השנתית שהייתה מעין מסיבת איחוד שבט.

ביחד עם המשפחות, חברים ושאר לוחמים, הגיעו גם מפקד חיל הים, הרמטכ"ל ושר הביטחון לשאת ברכות אישיות. הטקס נערך ברחבת המסדרים הגדולה, בתוך אמפיטיאטרון רומי עתיק ששוקם ופנה אל נוף הים ולמבצר צלבני. באותה שעת בין-ערביים כיסו העננים את פני האופק בכסות עדינה וציירו שקיעת ארגמן מרהיבה שהעצימה

את האירוע. תחת שמי השקיעה עמדנו במרכז הרחבה, מסודרים ברווחים מוקפדים, ממתינים לתורנו. ברקע החלה להקת חיל הים לנגן מנגינות צבאיות שחוקות, שבאורח פלא הצליחו להעלות את מפלס ההתרגשות שלי. נזכרתי איך כחניך במסלול התפללתי ליום שבו ישמיעו אותן לכבודנו.

מפקד השייטת ומפקד חיל הים עברו בינינו, הסירו את הלוט מעל הדרגות החדשות וענדו את כנפי העטלף על מדי הא' הלבנים. בחיוך גאה ובלתי נסתר הם החליפו אתנו מילים ספורות, כאלה שאפשר להחליף רק עם זר מוחלט שהוא גם בן משפחה. אנחנו בעיקר השבנו בחיוך נבוך של יראת כבוד. כשסיימו, תבע מפקד השייטת את הכבוד השמור רק לו בטקס, ומיד לאחר שענד את כנפי העטלף על דש המדים העניק לכל לוחם אגרוף חזק לבית החזה, שאמר: "ברוך הבא למשפחה."

הטקס הרשמי הסתיים בתצוגת תכלית לעיני הקהל שהתיישב בטריבונוט, כשאנחנו גולשים לתוך הים על גבי אומגות, מקצה רחבת המסדרים, במדים הלבנים המגוהצים למשעי. זקני השבט מספרים שהמסורת מחייבת להרטיב מיד את הכנפיים החדשות, פן יתייבשו חלילה.

ובתוך כל המולת הקהל והטקס הצלחתי להגניב מבט חטוף ליציע, ולהבחין באמי מתבוננת בי בעיניים מצועפות. היא נופפה אליי ידה בגאווה לא מוסתרת, והחיוך שננסך על פניה הסגיר את תחושתה. גאווה מהולה בחשש אימהי.

ואז ראיתי גם אותו. הוא ישב דומם ביציע הכבוד, ממש בשורה מעליה. מבטינו הצטלבו. לקח לי רגע להבין שאכן זה הוא. עדיין לא הייתי משוכנע. בהזדמנות הראשונה שהייתה לי בסיום הטקס, ניגשתי לחפש אותו ביציע. שם הוא היה.

"אתה אמיתי או פטה מורגנה?" שאלתי כלא מאמין.

איש המלבי חייך את החיוך האבהי שלו וטפח בחוזקה על שכמי. התחבקנו כמו שרק שני לוחמים יכולים. ידעתי שבמשך שנים הוא צפה מהבודקה במרחק נגיעה על בסיס השייטת שהיה לו פעם בית ראשון, בימים שבהם רוח נעורים זרמה בדמו, מחניק געגוע כואב.

"באותו יום שישי ההוא, כשסיפרתי לך על עומר ועל מירב, משהו נפתח אצלי," אמר והניח שוב את ידו על כתפי. "באותו רגע החלטתי שביום שבו תסיים מסלול אבוא לטקס, ולראשונה מאז – אכנס לבסיס."

עמדתי מולו מצומרר. לא ידעתי מה לומר. ברקע ראיתי את אמי, ואת אחותי לצידה. הן סימנו לעברי. הנפתי ידי לעברן, מקמץ את אצבעותיי. והוא, שרק חייך את חיוכו, שוב טפח על שכמי בגאווה, ואמר בטון שלא הותיר הרבה מקום לספקות: "כמו שאני מכיר אותו, הוא מחייך עכשיו חיוך קורן ושזוף, ומתבונן עלינו."

נעצרתי לרגע דומם נוסף. אז אם ככה – הבנתי נכון למי הוא התכוון ביום שישי ההוא! "הכרת אותו?" שאלתי, כמבקש לשמוע עוד.

הוא הניד בראשו והשיב: "אבא שלך היה אחד הלוחמים והמפקדים הטובים ביותר ביחידה לדורותיה."

נראה שמשוהו במבטי השתנה, ובתגובה כף ידו ביקשה את כף ידי. חשתי את עור ידו המחוספס, הנוקשה. ואז הוא קירב אותי לחיבוק ולחש לאוזני: "הוא גאה בך מלמעלה. יאללה, לך. כבר מחכים לך. ניפגש במלבי. הסיבוב הבא עליי."

"תודה שבאת," אמרתי ומיהרתי להצטרף למשפחתי, משתדל לעכל את המילים שלו.

רגע, אבל עד כמה הוא הכיר את אבא שלי? מילותיו הדהדו בראשי. הסתובבתי לכיוונו, אבל הוא כבר נעלם.

אמא לא ויתרה על נשיקה ארוכה על הלחי האחת, על המצח ועל הלחי השנייה. "כל כך גאה בך, ילד שלי," היא לחשה בעיניים לחות ונוצצות. לצידה עמדה מוז'אן, חברתה והמטפלת הפרסייה המיתולוגית שלי שטיפלה בי מינקות. היא עזרה לאמא בשנים שבהן אבא היה נשוי לצבא ועד מהרה הייתה לבת משפחה של ממש. כשהתקרבתי, היא פשטה את ידיה ובירכה אותי בפרסית, יודעת שאבין כל מילה בשפה שלימדה אותי בילדותי הרכה: "איש אינו יכול להגיע אל השחר בלי לעבור דרך הלילה," ואימצה אותי אל ליבה בחיבוק כשדמעות התרגשות חונקות את גרונה. "ואתה הגעת, ילד שלי. מהשמיים תבורך."

המעמד הביך אותי מעט, בעיקר לנוכח העובדה שחבריי מהצוות עוד היו בסביבה, אז השבתי מילות נימוס בעברית. אחותי הקטנה, שהמתינה כל אותה עת לחיבוק, דרשה את מקומה ואמרה: "אופס, יאנו, עטלף מטפס לך על הכתף," ואני, שבתגובה הידקתי אליה חיבוק עוטף, עניתי: "אופס, טולי, תיזהרי שהוא לא יתעופף וינשוך אותך," ואחרי שצבטתי אותה, ושנינו צחקנו ונתנו נשיקות בראש, נפרדתי לשלום מנשות משפחתי.

אל הטקס הגיעה גם עדי, החברה שלי מימי התיכון, שזרקה אותי באחד השלבים היותר קשים של המסלול, כמו שעשו רוב החברות של יתר חבריי לצוות. כנהוג בקודש, גם התמונה שלה התווספה על עוגן ברזל ישן וחלוד שמצאנו באחד הרציפים בתחילת המכין – השלב הראשון בהכשרה במסלול של השייטת, השלב שבו מגיעים לראשונה לבסיס בעתלית. כמספר החניכים בצוות, כך מספר תמונות האקסיות על העוגן.

עדי מצאה לעצמה חבר ג'ובניק שיכול לבלות איתה. אבל כשסיימתי מסלול היא לא חשבה פעמיים לפני שדאגה, עם היכולות המיוחדות שלה, לקבל ממני הזמנה לטקס, מותרה את החבר שלה אכול קנאה, ובצדק.

לראות אותה בסיום הטקס, כשעינייה כלות ומבטה מלא חרטה, היה סוג של נקמה מתוקה. כולה אמרה רצון. אבל זה היה מאוחר מדי. אני כבר עשיתי את הסוויץ'. לזה הכשירו אותי.

אמנם עקומת הפרידות שהתחילה עם תחילת המסלול עלתה ככל שציר הזמן חלף, עד להכחדה מוחלטת, אבל ידענו שאלילת הסקס תחזור בקרוב להאיר לנו את חיוכה. ידענו שסיום המסלול הוא גם התחלה חדשה עם עולם שכולו נשים. לפחות ככה סיפרנו לעצמנו.

בכל זאת, במבט לאחור יכולתי להבין את עדי. לא כיף להיות בת תשע-עשרה עם חבר שהוא בעיקר דמיוני, כזה שמגיע ליום וחצי בסופי שבוע, ובאופן לא סדיר, כשהוא קרוע מעייפות ורוצה להספיק כמה שיותר חברים, משפחה ושינה, לא תמיד לפי הסדר הזה. זה לא משאיר הרבה מקום לרומנטיקה. בפרט כשמדובר בחבר שהכחיד את מר פינוקי.

כל זה לא אומר שבעבר לא קיללתי בליבי את הבת-זונה הבוגדנית, שתקעה לי סכין מחבלים ישר מתחת לצלעות כשלא הייתי מוכן. בתחילת המסלול שלי היא דיברה אחרת. גרמה לי להאמין שתהיה שם באש ובמים. בסוף היא השאירה אותי רק עם המים. את האש שבערה בה שמרה לחימום של החדש.

בכל מקרה, כשהמולה הסתיימה וכל האורחים והלוחמים הוותיקים הלכו לדרכם, קרא מפקד הפלגה לי ולחמשת הלוחמים האחרים שנבחרו לפלגת הפושטים, ופנינו לטקס ההסמכה ה"אמיתי".

הלכתי כמו מרחף. לראשונה עמדתי להיכנס להאנגר של פלגת הפושטים. כאן – במגורי הלוחמים שלצד סדנאות הכלים המסווגים – נמצא הבית החדש שלנו.

ההאנגר ששימש את הפלגה היה מבודד יחסית, בשל תבליט פני הקרקע המיוחדת של חוף עתלית. היינו מוגבהים מיתר חלקי הבסיס בקטע השטח הקרוב למבצר, שוכנים על שלוחת מצוק הכורכר שתחם את הבסיס מצפון.

כשהתקרבנו, הבחנתי בדלת ההזזה מברזל שבחזית ההאנגר הענקי. היא הייתה מעוטרת בסמל הבלתי רשמי של הפלגה – עטלף התופס בציפורניו רימון שנצרתו חרב. צבעה היה ירוק זית עמוק, והיא נפתחה ברוחב של כל המבנה לתוך חלל גדול. מעליה התנוסס שלט מלבני, שהבהיר באותיות קידוש לבנה את המוטו של היחידה: "כעטלף המגיח בעלטה, כלהב המבחר בדומייה, כרימון המנפץ ברעם".

נכנסו לקודש הקודשים. בקצה החלל היו חדרי התדריכים, לשכת מפקד הפלגה ומועדון לוחמים.

לצד המועדון ניצבה המעבדה של בני סמון. בני היה איש צבא קבע שטיפל בכל אמצעי הלחימה המיוחדים שלנו. קראנו לו "המדען הראשי". כל פיתוח של כל אמצעי לחימה אפשרי, או בלתי אפשרי, היה חייב לעבור דרכו. היו לו ידי זהב והבנה טכנית נדירה.

בדרך לחדר התדריכים חצינו את האולם הרחב. באופן טבעי גברה סקרנותי והתבוננתי בכלי הנשק המיוחדים של הפלגה, שעמדו שם גלויים לעין כל. נרגש מהרעיון שאני נחשף לראשונה למה שלפני רגע היה "אסור", הבחנתי בציווד ובאמצעי לחימה שרק יכולתי לדמיין למה הם משמשים. כנראה אגלה בקרוב מאוד.

האטתי מעט את קצב הליכתי והפניתי את מבטי לעבר יואב, שהיה לצידי. הוא הביט בי במבט שללא ספק היה מרוח גם על פניי. הבנתי אותו ללא מילים.

כשנכנסנו לחדר התדריכים, כבר נכחו בו לא מעט פנים חדשות שעתידות להיות מעתה חלק בלתי נפרד מחיינו. ביניהם היו כמה לוחמים במילואים שנכחו בטקס. זיכרון השירות הסדיר שלהם, שהסתיים לאחרונה, היה טרי מכדי שיפספסו טקס חניכה נוסף. זה עדיין היה גם שלהם. הם עסקו בהכנות אחרונות לטקס ההטבלה, שכלל חמש ציידניות בגודל מרשים מלאות במי ים וקרח עד להצפה מוחלטת. לידן היה מונח ציוד צלילה מלא ומוכן עבורנו.

מפקד הפלגה, רב סרן מתן עשת, עמד במרכז והורה ליתר הפנים הלא מוכרות לסיים. הוא סימן לנו בידו להתקרב, והקפנו אותו ואת הציידניות בצורת חצי מעגל.

"מבחן הכניסה האמיתי שלכם לפלגה מתחיל עכשיו. רק אם תעברו אותו, נסמך אתכם. אחרת – הלילה תישנו על החוף ומחר נעביר אתכם למשיטים," אמר מתן בטון רציני שמתקשה להחניק חיוך, אגב הנדת ראש קלה בתנועה שהייתה סימן ההיכר שלו.

"קדימה, אלסקה!" הוא דרבן, קוטע את מחשבתי. הוא הסתכל עלינו במבט משועשע, מנסה לשוות למעמד גוון רציני של טקס דתי מקודש.

מיד טבלנו כל אחד בתורו את ראשו בתוך הציידנית, שכונתה אלסקה, למשך שבעים שניות. לעצור נשימה למשך שבעים שניות – ועוד במים קפואים שזועקים היפותרמיה – זה סיוט. נדמה שהתענוג המפוקפק נמשך נצח, עד שעבר.

כשסיימנו, כולם מסביב שאגו, מחאו כפיים ועודדו. בחלוף כמה רגעים השקיט מתן את הצהלות באותה רצינות מלאכותית, ואמר לעברנו: "רגע, זה עדיין לא נגמר. עצרו עם החגיגות. מה עם נפטון?" הוא החווה בידו לעבר כמה מהלוחמים שהתגלגלו מצחוק ומיד נפנו אל צידי החדר.

"מסיבה טובה בלי אלכוהול זו לא מסיבה," המשיך בקול הכי דרמטי שיכול היה לגייס, "תעלו על ציוד צלילה, הולכים לקלאב מד."

הוא ניסה להקנות למילים נופך רציני של תדריך לפני מבצע, ואילו אני, שלא יכולתי לדמיין את ההתעללות הבאה, שאלתי את עצמי: רגע, זה לא ייגמר לעולם? והסתכלתי לעברו של יואב.

בינתיים נשלפו מצידי החדר שש אלונקות, שהיו נסתרות מהעין עד עכשיו, ובמהרה מצאנו את עצמנו, כמיטב המסורת, שכובים עליהן עם ציוד צלילה מלא, נישאים בידי לוחמי הפלגה הוותיקים במסע האלונקות האחרון שלנו כחיילי מסלול. היה בזה משהו סימבולי שבפעם הזאת אנחנו אלה השוכבים על האלונקה. באותו ערב מנתה השיירה עשרות רבות מלוחמי הפלגה לדורותיה. איש לא הורשה להצטרף מלבדם.

עברנו בשביל הראשי המוביל מאזור המגורים אל המעגן הדרומי שבשיפולי המבצר, כשכל האלונקות מונפות בריצת אמוק לעבר הקלאב מד.

הוא לא היה דומה למתקן נופש בחוף חולי עם שמש של ים מלטפת, הקלאב מד של עתלית. הוא היה בריכת מים טבעית קטנה – סיוט אחד ארוך ומתמשך של מעגן קטן וסלעי בחוף שמדרום למבצר הצלבני. ונדמה היה שהמים בו תמיד קפואים במיוחד.

האזור המבודד הזה שימש את המדריכים להתעללות בגופינו ובנפשותינו בלילות חשוכים של חורף, כשהנשק מונף באוויר והגוף שקוע עד צוואר במי הים התיכון השחורים. הם קראו לזה "תרגול נוסף", והוא נועד למי שלא עמד ביעדים או סתם מעד באיזו טעות קטנה. למזלנו, הטקס נערך בשלהי הקיץ ולבשנו עדיין את אותם מדים רטובים מטקס הסיום.

הגענו לאחר השקיעה, שפינתה את מקומה למופע ראשון של ירח המגיה ממזרח במלוא הדרו. מתן, ביחד עם שני מפקדי צוותים, נכנסו אתנו למים לבושים במדים, כשכל אחד מהם אוחז בקבוק וויסקי סקוטי בן שמונה-עשרה שנה, תרומת אביו של אחד הלוחמים.

המים הגיעו לנו עד לחזה. על פנינו עטינו מסכה ושנורקל, שדרכו נמזג הוויסקי ונשפך היישר לקנה. כשסיימנו, הגוף לא יכול היה להכיל את הכמות והקאנו מיד את נשמתנו. הוא שנאמר – נפטון היה חייב לקבל את המנה שלו.

זה גם היה הרגע שבו כולם מסביב קפצו למים והצטרפו אלינו. כל לוחם ותיק בתורו חיבק אותנו בחיוך גדול. הם הבינו בדיוק מה אנחנו מרגישים. לראשונה הרגשתי באמת שהתקבלנו למשפחה, שאנחנו חלק מהשבט.

ובתוך הרגע הזה של המולה גועשת, יואב התנפל עליי לחיבוק של אחוות רעים, ואמר מחוץ: "אח שלי, עשינו את זה. ולא להאמין שהסיוט הזה נגמר ואנחנו חיים כדי לספר."

לרגע אחד ארוך נעמדנו כך דוממים, מתענגים בסיפוק, עד שהופלנו בחזרה לתוך המים.

וזהו, תם הטקס. הפעם באמת.

לאחר מכן עלינו למגורי הלוחמים ונכנסנו להתקלח. האלכוהול עלה לי לראש והרגשתי מסוחרר. זאת הייתה כמות אלכוהול שיכולה להרוג פיל. כשיצאתי מהמקלחת, נזכרתי שכל הציוד שלי נשאר בחדר התדריכים – עדר הפראיים לקח אותנו על אלונקות לקלאב מד לפני שהספקתי להעביר את הציוד. ולא היו לי איתי בגדים להחלפה. יצאתי מהמקלחת כשעל גופי מגבת בלבד.

התחלתי ללכת מכיוון מגורי הלוחמים אל הקומה התחתונה דרך הפרוזדור שבסופו חדר התדריכים. ואז שמעתי קול נשי מוכר קורא בשמי. זאת הייתה שירי. היא חיכתה לי. איזה מזל שהלכתי להביא את הציוד.

כחניכים במסלול, היינו מנותקים מהמציאות סביבנו. עבורנו היא הייתה חסרת משמעות. בעינינו נותרה רק הבועה המסויטת שיצרו לנו, מחולקת למקטעי זמן מדודים. פרט לשני המדריכים שלנו, היחידים שהורשינו לדבר איתם בבסיס היו הטבחים, הנשקים והפקידה המחלקתית שירי. בתנאי שהיה לנו זמן, כמובן. וזמן אף פעם לא היה. בשירי היה קסם

מיוחד. מלבד העובדה שהייתה למעשה האישה היחידה בעולם הבועה שלנו, כך שבאופן טבעי תשומת הלב התמקדה בה, היא גם הייתה יפה בכל קנה מידה. תפקידה לדאוג לצרכינו רק העצים את ההתמקדות שלנו בה.

היה לה מבט מחויך שנצבע בזוג עיני טורקיז, שבלטו על רקע שיער חלק להפליא בצבע אגוז בהיר. במבט הזה הייתה ניגודיות מעניינת של עוצמה פנימית עטופה ברכות נשית.

לאורך המסלול שירי הסתכלה עליו קצת אחרת. החבר'ה קלטו את זה, וחגגו על העניין בכל הזדמנות, אבל הייתי משוכנע שהם מגזימים. נשים, הרי, לא היו בסביבה, והיא הייתה החלום הרטוב של כל הצוות, וכמובן גם שלי. בעיקר כשהחודשים האחרונים של המסלול ללא עדי החלו לתת את אותותיהם.

השילוב של אלכוהול ואופוריה גרם לי לעשות מה שלא עשיתי קרוב לשנתיים – לשחרר לגמרי ולאבד את הראש. מטומטם, חשבתי לעצמי, איך שכחת שקבעתם?

שירי פגשה אותי בצהרי היום לפני הטקס. מאחורי הטריבונה, בעודי מיוזע, ללא חולצה, קושר חבלים שישמשו לתליית דגלים לטקס, היא ניגשה אליי במפתיע. "היי אתה", אמרה ומיד המשיכה, "אז זהו, הא? עשיתם את זה."

"לגמרי", ענית.

היה ניכר בה שהיא מנסה לפתח שיחה והמעמד מביך אותה. גם אותי. "אבל מי היה מאמין שירצו לבחור את הכי חלשלוש למצטיין מסלול", היא צחקקה, מודעת היטב להתגרות שלה.

נעמדתי מולה מחויך וחסר מילים. הזיעה על מצחי הייתה תירוץ להסיט את ידי ולנגב, אגב הסתרת מבטי הנבוך. במהרה התעשתי והישרתי מבט. "אני מבקש ממך, לא יפה", השבתי לה. "השנה הם החליטו בטקס ללכת על האופי. חזקים זה אולד פאשן. צה"ל מתפתח עם הקדמה."

היא חייכה כולה.

"מממ, אופי אני אוהבת", אמרה בעודה מעבירה את האצבע המורה שלה על זרועי, מנגבת שובל של זיעה. החיוך שלה זרח לרגע, זיק מהיר עבר במבטה והיא הסתובבה ללכת. ואז נעצרה ואמרה: "בסוף הערב, כשכל הקרנבל ייגמר, תעבור דרך המשרד בהאנגר לוחמים. יהיה נחמד להחליף כמה מילים בחופשיות."

"בטח, בכיף", ענית מופתע מהתעוזה שלה. השתתקתי, והסתכלתי על פניה היפות בחיוך גדול ומבוש. היא המשיכה בדרכה, ושוב הפנתה את עצמה כלפיי בחצי סיבוב, ופיזרה לעברי חיוך ענקי.

עכשיו היא ביקשה לפרוע את השטר שהניחה בשעת צהריים. "ידעתי שאתה דלוק עליי, אבל לא חשבתי שתחפש אותי עם מגבת", קולה החזיר אותי כעת למציאות.

לרגע יכולתי לחשוב שהעובדה שרק מגבת לגופי היא טבעית. חייכתי בחזרה ללא מילים. לא ידעתי מה לומר. היא נשענה על הקיר בתוך גומחה נסתרת, לבושה בחולצת כותנה לבנה פשוטה ומכנסי תכלת קצרצרים, מלווה את דיבורה במבט מזמין. למשך שניות בודדות נעמדתי עוטה מגבת והתבוננתי בה מקרוב, בוחן אותה במופגן.

בחולצתה היה פתח וי דק שהדגיש את החזה שלה. חזה חצוף ושופע, נטול חזייה, מתגרה, זוקר שתי פטמות הבולטות ברהב. מכנסיה חשפו זוג רגליים ארוכות ושזופות בצבע ברונזה של שמש קיצית.

"אז מה את מציעה שנעשה עם זה?" שאלתי.

היא לא איחרה במענה ומיד נדבקה אליי לנשיקה רטובה מלאת תשוקה. נשיקה שנמשכה דקה ארוכה, ובמפתיע הרגישה לי טבעית.

"חייכתי להדביק לך נשיקה מהרגע שראיתי אותך במתקדם," היא אמרה בחיוך שטבל במתיקות ממיסה. היה בה משהו מלא ביטחון, כזה ששמור לנשים שמבינות את כוחן. היא ידעה את זה. וידעה שיהיה בלתי אפשרי לסרב לה. "מעכשיו אתה שלי," צחקה.

"לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם לא הייתי מוצא מגבת," אמרתי בחיוך ממזרי אגב שליחת יד לעורפה, מקרב אותה אליי בלפיתה חזקה יותר ממה שתכננתי.

היא שוב הסתכלה עליי באותו מבט מתגרה ומלא תשוקה. וידאתי שאנחנו נמצאים במקום נסתר מהעין, רכנתי לעברה והצמדתי אותה אליי בחוזקה, נאחז בידיעה שהיא כולה שלי. שפתיה הדריכו את גופי להגיב אליהן בהתאם. הרגשתי גלי חום והתקשחות מתחת למגבת, שמטתי אותה ושלחתי את יד ימיני אל מתחת לחולצתה, אגב ניסיון מעודן לגלות את גבולות עמידות פטמותיה למגע ידי המלטף, מסובב ולוחץ לסירוגין. היא החלה לגנוח בשקט, מנסה לשווא לחסום את ביטויי העונג המבקשים להתפרץ ממנה. עד שבמהרה הפקירה את כולה בידיי.

הרפיתי לרגע, ובתגובה היא נצמדה אליי, מסרבת לשחרר, והחלה לנשק בתשוקה את חזי בתנועה שהובילה מטה, אל מפשעתי המאיימת להתפקע, אחזה באיברי הקשיח, וינקה אותי בשאיבה הולכת וגוברת, מרטיבה את כולי עד שכבר לא יכולתי עוד והתפוצצתי.

לאחר כמה שניות של רגיעה היא התרוממה אליי, והרימה מבטה מחויכת. עטפתי אותה ללא מילים, ובמשך דקות ארוכות דיברו איברי גופינו בלטיפה, תוך שהסנפתי אל קרבי את ריח גופה המשכר ונשקתי בעדינות לשפתיה. עור גופה החלק למגע עטה ריח מעורר שהטריף את חושיי, ושוב התחלפו הנשיקות הקטנות בנשיקות מלאות להט, שטופות תשוקה. ושוב לפיתה בצוואר, ושוב סחיטת חזה, ושוב התמלאות חלציי ברעב שלא ידע שובע.

ניסיתי להאט, להתענג על הריגוש שלפני, תוך בלימת הלהט. זה הפתיע אותה. בתגובה היא שלחה יד ענוגה ומלטפת למפשעתי, שעוררה אותי לנשק אותה בעדינות. מרפרף על

שפתייה, נוגע לא נוגע, נושם אותה בקצה אפי – היא הייתה למשותקת. ליקקתי בעדינות סביב פטמתה, המשכתי באיטיות לעבר ביטנה השטוחה להפליא, שנדמה שפוסלה בקו שריר אתלטי המסמל את נעוריה, מרגיש בלשוני כל נים בגופה המתפתל ברעידות לא רצוניות. הסטתי מעט את מכנסייה הקצרים, ושלחתי לשון צמאה ללחך בין רגליה.

רוטטת ונאנקת מעונג היא משכה בשערי בחוזקה, מצפה לבאות. כשחשתי את ציפורניה ננעצות בבשרי מחוסרות סבלנות, מבקשות למשוך אותי לתוכה, התרוממתי, הסרתי את חולצתה, הצמדתי אליי את גופה, מנשק בלהט את שיפולי צווארה, ושלחתי ידי להשיל את מכנסוניה ותחתוניה עד לשיפולי ירכיה. היא התפתלה בטבעיות, מאפשרת להם ליפול לרצפה, ואני סובבתי את גופה שיישען על הקיר, ונצמדתי אליה מאחור. מחזק את לפיתת ידי בשדיה, נכנסתי להיכל הקודשים הצר והרטוב שלה. היא התמסרה אליי כולה, מפשקת ידיה אל צידי הקיר. יצאתי ושוב נכנסתי, ושוב יצאתי ונכנסתי, והקצב היה אחיד ומתואם להפליא, והתנועות והמגע ואנחות העונג ייצרו סימפוניה הרמונית מושלמת וזימנו הרגשה של בית. היא שרה באוזניי את הצלילים המהפנטים ביותר שיכולתי לבקש לשמוע, רטטה כולה כמבקשת עוד ועוד ממנעמי הגוף היצריים. ואני, שחושיי נטרפו, שפכתי את כולי לתוכה, מצמיד את שנינו זו לזה בתערובת של נוזלים שסימנה את הדבק שיאחד בינינו מכאן.

3

רכבת החיים

הייתי בן עשרים ושתיים כששירי השתחררה. בתקופת חופשת השחרור שלה היא חזרה מטיוול של חודש בתאילנד, והגיעה ליחידה כדי לערוך "טופס טיולים" סמלי ואחרון. כולה שזופה וחייכנית, מלאת חלומות על עתיד שכולו בעננים, היא לקחה את ידי ועלינו יחד לפינה שלנו על גג מגורי הלוחמים. הנוף של המפרץ כולו נפרש בפנינו, והחיוך המאיר שלה לא מש מפניה. היא הייתה כל כך יפה בעיניי.

"אתה זוכר שאמרתי שכשאחזור לארץ אספר לך את המחשבות שלי לגבינו?" אמרה בחיוך מבויש מעט שרק העצים את הקסם הנשי שלה.

"בטח זוכר", השבתי בעודי טובע בתוך אוקיינוס הטורקיז שבעיניה. "ואני עניתי לך שהסקרנות הרגה את החתול, ולחתול הזה לא בא למות צעיר בתקווה שאולי תשתפי אותי, אבל זה לא ממש עזר."

"אז ככה", אמרה לאט, חוששת מהמילים שלה עצמה. היא שלפה מכיסה מכתב נושא אותיות לטיניות וסמל מוטבע בו, שניכר ששייך לאחת מהאוניברסיטאות הוותיקות של אירופה.

"חשבתי שאולי בקרוב, כשתסיים את שירות הקבע ותשתחרר מהצבא, תצטרף אליי לבולוניה." הסתכלתי עליה במבט שואל. היא הניחה את המכתב בידי והכריזה: "התקבלתי ללימודי רפואה באיטליה!"

היה לה חודש שלם של חופשת שחרור בלעדיי כדי לרקום חלומות באי קופנגן, על אננס מרוקן מתוכן ומלא בוודקה, שרק העצים את הגעגועים שלה. אצלה בראש היא תכננה הכל וציירה לנו תוכנית חיים מושלמת. רק שהיא לא הביאה בחשבון שלמרות כמעט שנתיים יפות ביחד, בבועה של היחידה שבודדה אותנו מהמציאות שבחוץ, לא היה סיכוי שאסכים להחליף את החיים מלאי האדרנלין שהיו לי בחיים תלושים כנספח לסטודנטית לרפואה בבולוניה.

המבצעים שלקחתי בהם חלק, ביחד עם הניסיון, העניקו לי תחושה של ביטחון הגובלת בשיכרון כוח. הרגשתי שאני ממש את הייעוד שלי לפעול למען מטרה נעלה, שאני עושה בדיוק מה שחלמתי לעשות, את מה שאני מאמין בו, ולא היה סיכוי שאוויר עביר דבר. כולנו חיינו בתחושה שאנחנו בלתי מנוצחים. שרק מזל ממש רע יכול לעצור אותנו. ונגד זה לא יכולנו לעשות דבר, אז הדחקנו.

אבל כעת הגיע הזמן שלה לממש את עצמה.

"את יודעת שאני אוהב אותך, שהייתי הכי שמח בעולם לחיות איתך באיטליה תקופה, אבל המקום שלי הוא כאן. ביחידה. ובאותה נשימה החלום שלך הוא שם, בבולוניה. לכן תרדפי אחרי החלום שלך."

היא הביטה בי במבט מופתע, שבהדרגה נהפך לנעלב, ונדמה היה שיותר מכל היא לא אוהבת את העובדה שהסכמתי לשחרר אותה כל כך מהר. עבורה זה היה החלום ושברו. המבט המואר שזהר בה כשעלינו לגג התחלף למבט בעיניים שנקוו בהן דמעות. זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותה.

לאורך השנים, ובפעמים הבודדות שהיה לי זמן להתעופף במחשבות, הייתי נזכר בחיך שלה והוא היה מציף בי געגועים. תמיד נפעמתי מהמעבר החזק שבין הקרבה היומית לאדם לבין המהירות שבה הוא נעלם מחיי. החיים הם תחנת רכבת של נוסעים מתחלפים. נוסעים עולים ויורדים בתחנות חיינו השונות. רוב הזמן אנחנו עסוקים בשימור הסביבה הקרובה שלנו, מבקשים לקדש את היציבות שבחיים, בעוד לחלק מסביבתנו אנחנו צריכים לקנות כרטיס בכיוון אחד.

יציבות היא ביטחון מזויף. כולנו בסופו של דבר מתמכרים לביטחון שלא קיים, כזה שמלכתחילה לא היה קיים, שהרי בשבריר של רגע משתנה עלילת חיינו ובמסלול הרכבת חלות תמורות ללא שליטתנו.

חלק מהנוסעים מצטרפים לתחנה, שעה שאחרים בדיוק עוזבים, ורק הזמן שעובר מלמד בחוכמה שבדיעבד על תפקידם בחיינו. והכל מתרחש בהרמוניה מושלמת של גורל, שלעיתים קרובות קשה להבינו. כעת הגיע זמנה של שירי לעלות על הרכבת היוצאת לבולוניה.

אותה רכבת חיים שנושאת את שמי, טולטלה לראשונה בעוצמה רצינית כבר בנעוריי הרכים, עם מותו של אבי. קצת אחרי הבר-מצווה שלי הוא ירד ממסלול הרכבת המתוכנן, ועלה בתחנה היוצאת לשערי שמיים. נהרג בפעולה, בנסיבות שלא ידענו דבר אודותן.

באופן משונה, לרגע אחד במהלך ההלוויה יכולתי להישבע שאני שומע אותו. הקול שלו חזר על המילים שאמר לי בערב טקס הבר-מצווה שלי, בטון הכי רציני ששמעתי ממנו אי פעם: "כל מה שיש לך בחיים זה רק השם הטוב שלך. שמור עליו, כי טוב שם משמן טוב." הייתי אז רק בן שלוש-עשרה, ואף שהנהנתי ברצינות תהומית כאילו אני מבין, האמת היא שלא ממש ירדתי לעומקם של דברים. איך שמן קשור לזה בכלל. גם לפני כן שמעתי מדי פעם ממבוגרים משפטים לא ברורים שנאמרים ברצינות תהומית, ומהם דווקא התעלמתי בדרך כלל. אבל איכשהו דווקא המשפט הזה נחרת בזיכרוני.

רגע ההבנה הגיע בתוך פחות מחודש. באותו יום ארוך קראו לי לחדר המנהל בבית הספר, ודודה שלי, יעל, חיכתה לי שם. ברגע הראשון לא עיכלתי את הסיטואציה, אבל היה ברור שלאירוע החריג הזה יש הסבר, שהוא בוודאי לא טוב. כשנכנסתי, המזכירה הוליכה אותי פנימה וסגרה אחריי את הדלת. דודתי יעל, אחותו של אבי, שישבה על הכורסה בפינת

החדר, מיד קמה אליי ועטפה אותי בחיבוק גדול מלווה בבכי מתפרץ. היא ניסתה להחניקו ללא הועיל.

אבא נהרג, כך היא סיפרה לי. כוחות חיזבאללה, שהגיעו ראשונים למקום ההתרסקות של המסוק שהיה בו בדרך למשימה, חטפו את גופתו. בשל העדויות החותכות והרצון של צה"ל לסיים את הפרשייה במהירות ולמנוע ממשפחתנו את הסבל הכרוך בתקוות שווא, הכריז הרב הראשי בו ביום על אבא כעל חלל שמקום קבורתו לא נודע. בהתאם לכך נקבעה ההלוויה לאחר הצהריים באותו היום.

היום הזה היה לי כמו סרט שאני ניצב בו כצופה מהצד, מעין נוכח נפקד, בתודעה מרחפת, לא מעכל את העובדה שתם עידן, לא מבין עד כמה מציאות חיי קיבלה תפנית. אבי, גלעד לוין, לא ישוב אליי עוד, וזה משהו שלא יכולתי לתפוס. כשכולם בכו מסביבי, הייתי מאופק. בליבי הייתה עדיין תקווה שמכיוון שלא מצאו את גופתו, אולי בכל זאת הוא ישוב. אבל איש לא היה שותף לתקווה שלי.

לאחר ההלוויה ניגשתי לחפש בכתובים את המשפט של אבא שלי. זה היה ציטוט של פסוק ממגילת קהלת, שמיוחס לחכם באדם. הופתעתי לגלות שהמשכו היה "ויום המוות מיום היוולדו".

לא הבנתי את ההקשר לשם הטוב ולשמך, וגם לא התאמצתי לחקור. אבל פתאום הכל התבהר לי. מבחינתי, המשך המשפט היה עכשיו ברור, חד, קר, פשוט, ויחד עם זאת מנחם: דבר הערך היחיד שיש לי בעולם הזה הוא השם שלי; והמוות? הוא כנראה לא באמת כל כך נורא, אם הוא טוב יותר מיום הלידה. הסופיות של המוות היא זו שלימדה אותי שהדרך חשובה מהתוצאה. שאנחנו לא באמת מגיעים לשום מקום, אם בסוף כולנו נגיע לאותו המקום. אל הקבר. ולכן מה שחשוב הוא מה שמתרחש עד אז. הדרך שאנחנו עושים בחיים. כבר בגילי הצעיר ניטעו בי ניצני ההבנה הזו. ונבטה בי ההכרה בחשיבותו של הרגע, של הקיום בהווה. אין עבר, העתיד לוט בערפל, והמסקנה היא שיש רק כאן ועכשיו. מאותו רגע זה של הכרה, התחיל המסע שלי בחיים לקבל תפנית. הבנתי שהדרך שלי חייבת להיות משמעותית, עד הקצה שלה. זה כל מה שיש לנו. הדרך. והיא תלויה בי. בראש שלי.

בדיעבד, זה גם היה הרגע שבו איבדתי את הפחד מהמוות. במובנים מסוימים אף נראה לי שקצת ייחלתי אליו בתוכי. התחלתי לרקוד איתו טנגו, מבקש להתגרות בו. אחרי הכל, החכם באדם אמר שיום המוות טוב מיום הלידה, אז מה יש לפחד ממנו?

כל כך רציתי לפגוש אותו שוב, ולו לרגע קט אחד של חיבוק. החיבוק היה מוצר נצרך עבורי גם בחייו. איש צבא קבע במערך לוחמי הדממה, אבא של סופי שבוע וחופשות קצובות שנגדעות בהקפצות חירום. החסך שבהיעדרו והערצת דמותו ליוו את שנות ילדותי בחייו, והתערבבו עם הכמיהה לחיבוק. ועכשיו, כשחייו כבר לא היו עמי, חשתי את הערבוב הזה צורב בבשרי פי אלף. וניסיתי להיאבק בו, לכבות אותו, כמו חיה פצועה

שמבקשת להשתיק כאב, שנאחזות בכוחות ההישרדות שלה כשאבן כבדת משקל מונחת על קצות נשימתה ומקצרת לה את הסרעפת. ממש כאותה אבן מצבה שנותרה כגלעד לאבי.

לימים הבנתי, שבמובן מסוים זאת גם הייתה המתנה שלי. רוב האנשים חיים את חייהם בחשש מצל המוות, אבל במקביל, באופן אבסורדי, גם מפחדים לחיות את החיים. הידיעה שמתישו הסיפור שלהם יסתיים וגם הם יעלו על הרכבת בואכה שערי שמיים, לא משחקת תפקיד בקבלת החלטות בחיי היומיום עבורם. אבל אצלי, העובדה שלא פחדתי למות שחררה למעשה את היכולת שלי לחיות. לחיות את הרגע. להיות.

חייתי את החיים, מעריך כל נשימה עלי אדמות, מתענג באושר על כל רגע, ומאפשר לעצמי לטרוף כל מה שהיה להם להציע, עד לרגע שבו אתאחד איתו שוב. ובשל כך – שגרת החיים מחוץ לצבא, שהתנהלה בין האימונים והמבצעים, הייתה מבורכת.

בגיל עשרים ושתיים, כשנכנסתי לשירות בצבא קבע, החלטתי שאני חייב גם חיים "רגילים" מחוץ ליחידה. שכרתי דירה ברחוב יונתן הופסי בצפון הישן של תל אביב, ממש ליד כיכר מילאנו, ביחד עם "גורילה" – ירון אייזנר, חברי הקרוב מהצוות. בגיל הזה יש לעטלף על החזה השפעה מיוחדת על בנות המין השני, והחיים בעיר הגדולה הציעו שפע של הזדמנויות.

שנתיים לאחר מכן כבר הייתי מהקצינים היותר מנוסים ביחידה שנמצאים בשירות פעיל. רבים מהמבצעים הגדולים שיצאה אליהם השייטת בשנים האלה השתתפתי. הייתה לי הזכות לקחת חלק במבצעים שמשנים גורלות, ולהיות שותף לצבא לוחמי הדממה בזירות לחימה בכל רחבי המזרח התיכון. אבל בהתקרב יום הולדתי העשרים וחמש, הגיל והסביבה שהשתנתה והתפתחה סביבי הולידו ניצני מחשבות אחרות: אולי הגיע הזמן להמשיך הלאה? הרי לבטח יש עולם של הזדמנויות אינסופיות שרק מחכות שאכבוש אותן. הייתי רעב לטייל במחוזות טרופיים שטופי שמש וגלים, להסתובב בעולם ללא ייעוד. ואולי ללמוד תואר באוניברסיטה, ובכל מקרה לקחת איזה פסק זמן מהלחימה.

אלה היו גם מחשבות קצת מפחידות. לא הכרתי את עצמי באמת מחוץ לבועה של היחידה. התייעצתי רק עם קומץ אנשים קרובים. קצת עם ירון, שהחליט להישאר ביחידה; קצת עם יואב, שבחר באזרחות; הרבה עם אבנר – איש המלבי. הוא נטה לצד השחרור והטיולים הטרופיים בעולם. אם לו זה הצליח – אין סיבה שלי זה לא יצליח, כך אמר, והדגיש שצריך ליהנות מהרגע, ולעשות חיים ככל האפשר, כי החיים קצרים.

"ומה עם אותו מבט שראית לי בעיניים?" שאלתי אותו באחד מדיוני ההתייעצויות שלנו, "לא נראה לך שבחירה בערוץ החיים הטובים יכולה לגדוע מסלול קידום מאתגר וחשוב שיועד לי ביחידה?"

"מה שיועד – יועד", אמר, והוסיף בחיוך גנוב: "אבל אם תשמע בקולי – אתה תהיה נפעם, נרגש ומלא השראה." לרגע קט עצר, ואז העצים את אמירתו וקרא בקול דרמטי במכוון: "אינספיריישן!" והוסיף: "ומה שאני אומר – קורה!" וצחק קלות.

חייכתי גם אני. הבנתי בדיוק למה כיוון. הוא ציטט אמירה של אבא שלי.
 "אבל אתה לא אומר את זה בגלל אמא שלי, אני מקווה, כן? זה לא שאתה מעדיף שאסע
 לטייל בחופים של מרכז אמריקה ואחר כך אעשה תואר רק כדי שהיא תישן טוב בלילה."
 "אני מכבד מאוד את אמא שלך, אבל אני ממש לא אומר את זה בגללה."
 בסופו של דבר, בחרתי לשים כרגע את רעיון השחרור בצד. אין מה למהר. הרגשתי שאני
 בורג חשוב ועדיין ישנם כמה מבצעים לסיים.

"גורילה!" צעקתי מהסלון לעבר חדרו של ירון. "יאללה, יוצאים?"

זה היה במוצאי שבת. את סופי השבוע הכי אהבנו לחגוג, והפעם יצאנו לפגוש את שגיא,
 אחד מהחברים הטובים שלנו מהיחידה שהשתחרר משירות כמו רוב החבר'ה, בין גיל
 עשרים ושלוש לעשרים וארבע. קבענו שניפגש איתו ועם החברה שלו בבר שבצומת
 הרחובות שד"ל ושדרות רוטשילד.

הם חיכו לנו בחלק שממוקם על גג אחד מבנייני הבארהאוס של "העיר הלבנה". זה היה
 בניין בארהאוס אופייני; נמוך, בן שלוש קומות, צבעו חרדל צהבהב והוא תחום בקווים
 ישרים לבנים. העובדה שעבר הליך שימור יצקה בו נעורים. פנים הבניין, שעוצב ביד אמן,
 היווה את התפאורה המושלמת לחזות החיצונית. בניין מגורים שלם שניצח את הזמן לטובת
 החגיגה הכי טובה בעיר. ובעיקר היה זה המקום החם לבליינים הכי מקושרים. היה כמעט
 בלתי אפשרי להיכנס אליו, שלא לומר למצוא שולחן במסעדת הגורמה שבקומה השנייה.

גורילה ואני עלינו על האופנועים ונסענו לבר.

הרחבה שסביב הכניסה הייתה מלאה בהמונים – ערב רב של צעירים בשנות העשרים
 והשלושים המוקדמות שלהם, צעירים שרק חיכו בתחינה לסימן מהסלקטורית שיאפשר
 להם להיכנס. מעולם לא הבנתי את זה. הסלקציה במקומות בילוי תמיד הזכירה לי קצת את
 החלוקה החברתית בתיכון ל"מקובלים" ולכל השאר, רק שהיא נערכה בעולם של
 הגדולים. מתברר שאותם יצרים שמנהלים אותנו בגיל שלוש-עשרה ממשיכים לעשות את
 שלהם בגילאי השלושים.

מפעם לפעם הייתה הסלקטורית מרימה את ידה ומכניסה את המגיעים הטריים, המופְּרים.
 אלה שלא ממתנינים אפילו דקה. והמאבטחים היו מפלסים מקום לנבחרים האלה, שזכו
 לקבל מבט משתאה ואכול קנאה.

חצינו את הכביש שהוביל אל הכניסה. מעל חמש המדרגות בחלק המוגבה של רחבת
 הכניסה, תמירה ומתנשאת מעל ההמונים הצובאים, היא נעמדה כמלכת הלילה. למזלנו היא
 הבחינה בנו ומיד חייכה וסימנה בידה למאבטח.

לילך, הסלקטורית, הייתה קצינה אצלנו בחמ"ל ומשוחררת טרייה. היא עמדה שם בנעלי עקב המותאמות לשמלתה השחורה והדקיקה, שהבליטה את קימורי גופה הנשי. שערה הבהיר סוכך על זוג עיני שקד ומבעדו נחשף עורפה ובו קעקוע שלא הבחנתי בו קודם, מטפס מגבה בקליגרפיה שממבט חטוף נראתה יפנית. ואני, שהייתי מורגל לראותה במדי צבא רחבים, הייתי המום לרגע מהתמורה שחלה בה.

המאבטח שהיה צמוד אליה סימן לנו לעבור, וההמונים שצבאו על הפתח נפנו לצדדים כאילו ים סוף נפער מתחתם. גורילה עבר דרכם ובעוצמה משתקת פילס לעצמו ולנו מקום. הוא לא הותיר להם הרבה ברירות – לזוז הצידה או להידרס. בזמן שחלפנו על פניה נשקתי לשלום על לחייה, לא לפני שהפטרתי במבט מחויך קריצת "תודה". גורילה הצטרף אליי. אלמלא הייתה בתפקיד, מוקפת קהל, אין לי ספק שהייתה קופצת עליו; תמיד אמרה לי: "זה פשוט מתבקש" והתגלגלה מצחוק.

הרושם הראשוני שקיבלתי בכניסה למקום היה מהמרצפות הגדולות בשחור ולבן שדימו את המשטח ללוח שחמט עצום ממדים. אולם עם קשתות פנימיות שימש כמבואה והוביל אל מדרגות שהסתלסלו בקצהו ומשם אל הקומות העליונות. לצידן עמד במלוא תפארתו אגרטל ענק שאירח סידור פרחים אלגנטי. מי שזה לא היה, עשה כאן עבודה נפלאה בהעברת הקסם של חזרה בזמן אל עבר לא ידוע, אגב הנצחה מעוררת השתאות של בית מידות עתיק יומין ששיכן את אחת ממשפחות האצולה של מקימי תל אביב. מימיני הייתה מוצבת עמדת קבלה נטושה, ששימשה בימי החורף לשמירת חפצים. חלפתי על פניה ועצרתי לעוד כמה רגעים, מתרשם מהארכיטקטורה, עד שירון הצטרף. הבחנתי שבסמיכות לוויילון ארגמן שביקש להפנות אל גרם המדרגות, מוצנעת כניסה לאזור לא ידוע.

נכנסנו לרגע כדי לבחון במה מדובר. זה היה סלון עצום, שחלש על שטחה של כל קומת הקרקע. הוא היה כמעט ריק מאנשים. במרכזו השתרעה רחבת ריקודים, ששובצו בה כמה שולחנות בר גבוהים ורצפת אריחים מעוטרים בצבעים תואמים. התפאורה כולה נראתה כאילו נלקחה מגיליון ישן של מגזין יוקרתי. הבר בצידו השמאלי של האולם היה עשוי עץ מהגוני ואוכלס בבקבוקי אלכוהול שבהקו בתאורה מעורפלת. זמנו יגיע בהמשך הלילה. המסיבה שעל הגג תעבור לכאן בחצות.

עלינו לגג. היו שם כבר כשמונים אנשים. לא התקשיתי למצוא את שגיאה ואת החברה שלו, עינב. המוזיקה – תערובת של שירי דאנס-האוס שהדהדה ברקע – השלימה את האווירה, ביחד עם הנוף האורבני של תל אביב שנפרש מתחתינו. השדרות הרחבות החוצות את העיר קידמו שילוב מהפנט של בנייני ענק חדישים עם מבני באוהאוס אירופאיים נמוכי קומה ורחבי ידיים.

ניגשנו אליהם. שגיאה קם לקראתנו לחיבוק חזק השמור לחברים קרובים בלבד. מאחוריו נעמדה חברתו עינב. אבל עוד לפני שנשקתי על לחייה לשלום, הבחנתי בזווית העין ביצירה האנושית הכי יפה שהזמן לי לראות מזה זמן רב.

היא יושבה בקצה המרוחק של הבר. המראה הפשוט לכאורה שלה שידר שקט כובש. יופי לא נוצץ, בלתי מתאמץ. גוון עורה הבהיר הבלט את תווי פניה היפות להפליא, שנוקדו בזוג גומות חן שובות לב שנוצקו כל אימת שדיברה. בתחילה ניסיתי להתעלם – לא יכול להיות שהיא כזאת יפה, אמרתי לעצמי, תכף אסתכל שוב ואברר.

לצידה של עינב עמדה בחורה נוספת. "תכיר," סימנה לי עינב, "זאת סיון, חברה מהלימודים."

אה, חשבתי לעצמי, טמנה לי מלכודת, החמודה הזאת. בשנה האחרונה היא ציינה כמה פעמים שיש לה חברה מושלמת עבורי. תמיד מיהרתי להעביר את נושא השיחה ולמסמס את המזימה הנדיבה שלה להכיר לי אותה, בתקווה שתבין ותשחרר אותי מהעניין. לא ידעתי להסביר, אבל הרגשתי שזה לא נכון לי. ועכשיו היא כאן, החברה שלה הזאת.

עינב פתחה בשיחת נימוסים ריקה מתוכן וסיון הצטרפה אליה. עניתי בנימוס מחויך, אבל לא היה לי שום חשק לנהל שיחות סרק על כלום ושום דבר עם בחורה שלא מעניינת אותי. בעיקר כשבאותו זמן העיניים שלי בורחות מאליהן הצידה, מגניבות מבט לעבר היפהפייה שיושבת שם על הבר.

המצב שנוצר לא אפשר לי לגשת לדבר איתה. גם אם הייתי כאן רק עם גורילה ולא מתחשב בעינב ובחברתה – זאת לא הדרך שלי. תמיד נראה לי מאולץ לפנות ישירות לבחורה שאתה לא מכיר. אני מאמין בצירופי מקרים ובהזדמנויות שמתרחשות בטבעיות בתוך סיטואציות. אבל את המהפנטת הזאת הייתי חייב להכיר, ולא משנה מה יהיה.

למזלי, ירון הציל את המצב. הציע לי בירה ונדחף לתוך השיחה. הייתי חייב לחשוב על משהו, ומהר. שמת לי לב שבאחת הפעמים שהבטתי לעברה היא הבחינה בי ואולי אף חייכה חיוך קטן, כמעט בלתי מורגש. או שמא היה זה רק הדמיון שלי?! לא הייתי משוכנע, אבל זה הספיק כדי שאמלמל לעבר עינב וסיון איזה מלמול מתנצל, ואתרחק.

נמשך אליה באופן בלתי נשלט התקדמתי מטרים ספורים אל הברמן, ושאלתי אותו, מסמן בהצנעה לעברה: "מה הבחורה עם החולצה השחורה שם שותה?"

"מרגריטה," הוא ענה, "זאת השלישית שלה, אז אולי יהיה לך סיכוי להתקרב אליה. אתה בטח לא תהיה הראשון הערב." וצחק.

"טוב, תכין לי שתי מרגריטות קפואות בבקשה," אמרתי.

הוא הנהן וכעבור כמה רגעים הגיש לי אותן.

בלי לחשוב, הקפתי בצעד בוטח את הבר וניגשתי אליה כשמבטי נעוץ בה וחיוך נחבא על פניי. רק כשהתקרבתי ממש היא הסיטה אליי את מבטה. מבט שניסה לשמור על ריחוק ורק הדליק אותי יותר. בה בעת היא שידרה תחושה ברורה שציפתה בשקט לבואי.

הושטתי את הכוס לעברה. היא לקחה אותה מידי בטבעיות.

"לחיים, אני ינאי," הרמתי את הכוס במחווה עדינה.

השקנו כוסות, ומבטה אמר חיוך מאופק. "לחיים, אני יערה," ענתה, והחוותה תנועה המזמינה להצטרף לכיסא הבר שלצידה.

כשהתיישבתי, אמרתי בנימה מתנצלת: "אני לא זוכר מתי אי פעם מישהי הפנטה אותי להביא לה מרגריטה. כל הכבוד."

היא לא השיבה, אבל הכיוון הקל שיצרו הגומות סביב עיניה ענה במקומה. היא שתתה כמה לגימות מהמרגריטה, נעצה בשתיקה מבטה אל נקודה לא ברורה בחלל, ולפתע סובבה את ראשה לעברי ואמרה: "אני מבינה שזה מה שאתה אומר לכל הבחורות שאתה מביא להן מרגריטה קפואה."

"לא, רק למהפנטות שבהן," צחקתי. "הרגע אמרתי לך שאת הראשונה. אבל אם את בעניין של לסחוט עוד מחמאות, אז זה הצד הפחות חזק שלי."

"אתה דווקא עושה עבודה לא רעה בכלל, תמשיך," היא השתעשעה בניסיון להביך אותי. אבל העובדה שכמעט סיימה את המרגריטה בלגימות ספורות העידה שהייתה לא פחות נבוכה ממני.

השיחה קלחה בטבעיות נעימה. יערה התגלטה כבחורה מבריקה והפגינה ידע מרשים. היא דיברה על מקומות קסומים בעולם שטרם יצא לי להכיר והפגינה ידענות בתחומי ההיסטוריה שלהם. היה בה משהו בוגר, נשי, אם כי קצת מרוחק. ובעיקר היו לה עיני איילה ממזריות ששפעו ביטחון עצמי. ביטחון, שלתחושותי הצלחתי אולי קצת לסדוק.

עד מהרה, וככל שהשיחה העמיקה, הבנתי שנפלתי בקסמיה של בחורה שיודעת היטב מה בכוחה לעולל. פעמוני אזעקה החלו להדהד בהכרתי: אתה משתתף במשחק מסוכן יותר מצלילה בנמל טרטוס בסוריה! ובדיוק כשהרגשתי שהקרח נשבר בינינו, הטלפון הנייד רטט בכיסי. הצצתי, וראיתי שזו שיחה מהיחידה.

"מתנצל, חייב לענות," אמרתי.

על הקו הייתה אחת הבנות שמאיישות דרך קבע את חמ"ל המבצעים.

"ינאי, מה העניינים? דובדבן כתום פלוס שעה. לא יכולה למסור פרטים נוספים. יש מישהו מהיחידה איתך?"

"כן, שגיא וגורילה," צעקתי לתוך המכשיר בניסיון לגבור על ההמולה סביבי.

"יופי, תביא גם את ירון. התקשרתי אליו לפני דקה, הוא לא היה זמין. שגיא לא ברשימת ההקפצה."

"קיבלתי. דובדבן כתום פלוס שעה."

ניתקתי את השיחה והזדקפתי. המשמעות המיידית הייתה, שיש לי שעה כדי לאסוף מכאן את גורילה, לאסוף את הנשקים שלנו מהדירה ולהגיע ליחידה.

"גורילה?" יערה שאלה משועשעת.

"כן, זה הכינוי של ירון, חבר מהיחידה שנמצא איתי כאן."

"מהיחידה?" היא הרימה גבה במבט שואל.

"כן, אבל זה כבר לפעם אחרת," עניתי. "אני ממש חייב לעוף מפה. ועוד צריך למצוא את הגורילה בקהל."

"זה בטח לא יהיה קשה במיוחד," היא חייכה.

מתקשה להיפרד וללכת, ותוך ניסיון לשוות להקפצה החריגה הזו מראה קליל של סיטואציה שגרתית, אמרתי ברצינות תהומית: "אבל שתדעי שזה אמיתי מה שאמרתי בתחילת הערב. אני לא נוהג להתחיל ככה עם בחורות."

היא חייכה את החיוך הכי ממזרי ובטוח בעצמו שיכלה לגייס ולחשה באוזני: "מצטערת להגיד לך שאני זו שגרמתי לך לבוא ולהתחיל איתי."

ובפעם השנייה הערב הבנתי שהצייד נהפך לניצוד.

זה גם היה הרגע שבו הבנתי שאם היפהפייה המסוכנת הזו באמת מעניינת אותי, אצטרך להיזהר שלא ליפול למלכודתה כטרף קל.

הסתכלתי היישר לתוך עיניה, ונשקתי לשלום על לחייה: "סורי, באמת חייב לעוף. היה לי לעונג להכיר, אבל אולי בכל זאת כדאי שנשאיר משהו לגורל." חייכתי חיוך ערמומי, מייצר טוויסט בעלילה שלא צפתה. ובלי להמתין לתשובה נפניתי לכיוון החברים שהשארתי בצידו השני של הבר, בידיעה שהיא מביטה בי במבט הזה ששומר על פאסון כלפי חוץ אך מופתע מבפנים.

מצאתי את גורילה כשהוא אוחז בכוס הבירה השנייה שלו, ולחשתי לו בשקט: "דובדבן כתום, שעה."

הוא הסתכל עליי במבט שואל, מנסה להבין אם זה עוד אחד ממעשי הקונדס שלי. הספיקה לו שנייה אחת כדי לראות שאני רציני, ולהגיד: "זזנו."

שגיא, שהבחין במתרחש, התקרב לעברי. סימנתי בידי על פי כממתיק סוד ולחשתי על אוזנו את פשר ההקפצה. יכולתי לראות את הזיק הרעב שלו לפעילות. העיניים שלו אמרו אכזבה מכך שלמסיבה הזאת לא הוזמן.

התנצלתי בפני הבנות ברפרוף, אמרתי שאנחנו חייבים ללכת, ולא התעכבתי לבחון את תגובתן. בדרכנו החוצה לכיוון המדרגות זה הגיע. הרגשתי צורך עז לחזור ולהגיד לה שלום כמו שצריך. נעצרתי, הסתובבתי לכיוון גורילה, טפחתי קלות על מותנו ואמרתי: "חכה דקה, אני תכף חוזר." וחזרתי על עקבותיי לאחור.

הוא כיווץ מבט תוהה ונעמד, אבל אני כבר המשכתי משם ללא הסבר.

כשהבחינה בי ממרחק מתקרב לעברה, היא חייכה לפתע בהקלה. ניכר היה בה שהתאכזבה מהעובדה שלא ביקשתי את מספר הטלפון שלה אבל עשתה מאמץ להסתיר זאת. "כבר התגעגעת?" שאלה, ושתי גומות החן שלה נפערו במלוא הדרן.

לא עניתי. עמדתי דומם, והסתכלתי היישר לתוך הקשתית בצבע חמנייה שהקיפה את אישוניה. הנחתי את כף ידי בעדינות מתחת לסנטרה, ליטפתי באגודלי את לחייה, ובאיטיות בוחנת שמבקשת אישור קירבתי את פניה לפניי, עד שהרגשתי את שפתיה.

מופתעת, היא נענתה בנשיקה ארוכה, מלטפת.

שפתיה הברשניות עטפו אותי בחמימות שהקרינה מקצה לשוני היישר לסרעפת, יוצרת אצלי תחושה של זיכרון קדום, של קרבה לא ברורה. במציאות זה בטח נמשך רק שניות ספורות, אבל עבורי זה נדמה היה כמו נצח.

הבטתי בעיניה במבט שסיפר הכל, שלחתי את ידי לכיס מעיל האופנוע והוצאתי שפתון של קרם לחות המשמש אותי להגנה מפני הרוח המייבשת. הנחתי אותו בכף ידה ואמרתי: "את השפתיים האלה אני לא יכול להפקיר לגורל. הדבר הזה ישמור אותן לחות, עד שהגורל יחליט להפגיש בינינו." וצחקתי בחיוך ספק נבוך ספק מתגרה. "אבל עכשיו אני באמת צריך לעוף מפה," סיכמתי ונפניתי לכיוון גורילה. ושוב לא ביקשתי את מספר הטלפון שלה.

מטומטם, אמרתי לעצמי, מה השטויות האלה עם קרם הלחות? איבדת שליטה לגמרי על מה שאתה עושה?

גורילה התבונן בסצנה מהצד בהשתאות, ואגב דילוג מהיר במדרגות הוא צעק אליי משועשע: "יאללה, אחי, הרסו לך זיון, הסורים. הם ישלמו על זה, אל תדאג." והתפקע מצחוק רועם.

ואילו אני רק הרגשתי עכשיו שאני מרחף.

4

לתת גזים

גורילה ואני יצאנו כרוח סערה מהבר. בפתח היציאה מהבניין כמעט נתקלנו בלילך, שעמדה כשגבה מופנה אלינו, בוררת את עדר הממתינים לגורלם בתחינה. יכולתי להישבע שחלק מאלה שעמדו שם המתינו עוד בזמן שנכנסנו. לילך נראתה מופתעת כשהבחינה בנו. "מה קרה, הזדקנתם? שוקו ולמיטה?" היא עקצה אותי, ומיד הצביעה לעבר גורילה שנעמד תקוע אחריי, "מילא הזקן, אבל אתה? לאן אתה הולך? להקריא לו סיפור של לפני השינה?"

"הופה, אני רואה שאת מלאת ביטחון פתאום, מה קרה? חתמת על אומץ באפסנאות ושכחת להחזיר בטופס טיולים?" השבתי לה עקיצה משלי. נשקתי ללחיה, ולחשתי לאוזנה: "דובדבן כתום."

החיוך המתגרה שהיה נסוך על פניה השתנה באחת למוכה הלם. בן רגע קט, בתוך כל ההמולה שסביבה, החזירו אותה שתי המילים האלה אל אותם ימים, לא רחוקים במיוחד, שהיו עדיין חלק בלתי נפרד ממנה.

התכוונתי להמשיך ללכת, אך היא אחזה בזרועי בעדינות למשך רגע נוסף, מאלצת אותי להסתובב לעברה. משגרת אליי מבט ממוקד היא הנידה בראשה במעין תוגת השלמה והרפתה מזרועי.

היא קפצה על גורילה קלות, חיבקה אותו ואמרה: "שמרו על עצמכם, הא?"

"לילך!" נשמעה קריאה שהסיטה אותה מאתנו, ומיד היא סימנה בידה בהתלהבות לעבר בליין ססגוני שהרכיב משקפי שמש כתומים, ואילו אנחנו פנינו אל האופנועים שחיכו לנו בסמוך לכניסה.

בתוך דקות בודדות של רכיבה פראית הגענו לדירה. במיומנות השמורה לאלפי הפעמים שהחלפנו למדי ב' אספנו את כלי הנשק שלנו ותיקים קטנים עם ציוד, ובחלוף שבע דקות נוספות יצאנו מהדירה.

בכניסה לבניין המגורים, רגע לפני שעלינו שוב על האופנועים, הסתכלתי לעבר ירון ואמרתי: "נותרו לנו שלושים ושש דקות. אנחנו גבוליים עם הזמן ויש מצלמות מהירות. אני מקווה שלא יהיו לנו ניידות בדרך." הוא הנהן בשתיקה, שאפשרה לי להוסיף, למען הסר ספק: "אין ברירה, קפל את לוחית הרישוי ונתחיל לתת גזים."

גורילה חייך חיוך גדול ומיד עשה כדבריי.

אין ספק שבאהבה שלי לרכיבה על אופנועים נדבקתי ממנו. עוד בימים שהיינו בני עשרים, לוחמים טריים בפלגה. להגיד בקרבת ירון את המונח "לתת גזים", היה כמו לנסות לכבות שריפה בדלק. הוא פשוט בער מהמחשבה שבקרוב ננהג על כבישים ריקים, כשלוחית הרישוי מקופלת ובידינו אישור מטעם עצמנו, בתואנה של "ביטחון המדינה", לנהוג כאילו מדובר במסלול גרנד פרי במונטה קרלו.

מאז ימי השירות הסדיר שלנו חלפו מספיק שנים שאפשרו לנו להשתדרג ולהצטייד באופנועי ספורט מהשורה הראשונה. לגורילה היה קוואסאקי נינג'ה ולי – ימאהה r1, מפלצות בנפח של אלף סמ"ק על משקל של קרוב למאתיים קילוגרם.

זר לא יבין את ההרגשה שמלווה את האיחוד הטוטלי עם מכונה אימתנית שמפיקה קרוב לשלוש-מאות כוחות סוס; את תחושת השליטה, כשאתה מבודד בתוך עולם הקסדה שלך, בעוצמה מתפרצת אגב טיול בין מכוניות על כביש מתפתל. אורגזמה של מכורי אדרנלין.

וכך יצאנו לדרך, כשהנשקים שלנו צמודים היטב לגב בעזרת רצועה שהותאמה במיוחד לנשיאה על אופנוע, ועם תיק קטנטן שקשרנו ברצועה נמתחת שהודקה למושב האחורי, מוקפת ברשת אבטחה.

בלי שכיוונתי לכך, כבר כשיצאנו הרגשתי שירון נכנס לתחרות סמויה מולי על המקום הראשון במרוץ ההגעה ליחידה. נראה היה שפירש את הצעתי לקיפול לוחיות הרישוי כהזמנה לזר קרב. לא היה צריך הרבה כדי להדליק בו את ניצוץ התחרות. ברמזור הראשון כבר נדתי בראשי לעברו, ונתתי את האות לתחילת המרוץ.

הדרך הקצרה הוליכה לעבר מחלף ההלכה. ברמזור האחרון לפני הירידה לנתיבי איילון מיקדנו מבט בידעה שכשיהפוך לירוק התחרות האמיתית תתחיל. השניות שנקפו בהמתנה גרמו לקצב דפיקות הלב שלי להאיץ. האדרנלין החל לתת אותותיו.

הדרך שעברנו עד למחלף כפר שמריהו ארכה שלוש דקות. היא הייתה לוקחת אפילו פחות, אלמלא הצורך להאט מדי פעם בגלל מכוניות שנדמה היה שעמדו במקומן. זה היה רק שלב החימום הראשוני.

אבל אז אשר יגורנו בא לנו. נכנסנו למארב אקראי של משטרת התנועה, שהציבה שתי ניידות במרחק של שני קילומטרים זו מזו. נסענו במהירות כל כך גבוהה, שכשהופענו בשדה הראייה של מפעיל מד הלייזר שכוון לעברנו לא היה לו די זמן להגיב. היינו שני אופנוענים שמזגזגים בין רכבים במהירות שהממה אותו. הוא מיהר לצעוק בקשר: "חסימה! קודקודון 42, בצע חסימה!"

באותה שעה, הניידת שהמתינה בהמשך הדרך הייתה עסוקה בטיפול ברכב קודם, שנסע במהירות לא גבוהה במיוחד והיה צפוי לקבל קנס ונקודות. היה זה יום המזל שלו. שוטרי התנועה התנהלו בעצלתיים, עד לרגע שבו קרעו צעקותיו של מפקד המרחב את מכשיר הקשר. בתגובה אינסטינקטיבית הם מיהרו לסור לפקודתו, נכנסו לניידת במטרה לייצר

חסימה והספיקו להתקדם מספר מטרים. אבל זה היה מאוחר מדי. חלפנו על פניהם במהירות של מאתיים שישים קמ"ש.

אף על פי כן הם עזבו את נהג הרכב שנעצר שם עוד בטרם הספיקו לתת לו דוח, ופתחו בניסיון נואש להדביק אותנו.

במהרה התברר לנו שזהו ערב הנחישות של משטרת התנועה. ארבעים וחמישה קילומטרים מאוחר יותר, קצת אחרי קיסריה, המתינה לנו ניידת מוסוויט, דרוכה בציפייה שנעבור את המחלף ולא נוכל לחמוק מזרחה. היא נסעה במהירות של מאה חמישים קמ"ש בערך, וכשחלפנו על פניה החלה להאיץ למהירות של מאתיים שלושים קמ"ש בקירוב. בתוך כך כרזו השוטרים בתוכה לעברנו: "עצרו בצד! קוואסקי שחור, עצור בצד!" והפעילו אורות כחולים.

השילוב של כריזה עם אורות כחולים מהבהבים בפרצי אדום זועק, רק ליבה את הריגוש אצלנו. היינו כבר קרובים מאוד לבסיס כשהם הפתיעו אותנו. למזלנו, פער המהירות אפשר לנו לקבל טווח מרחק קטן נוסף, אבל השוטרים נמצאו עדיין בטווח ראייה ולא הצלחנו לנער אותם מעלינו לגמרי.

"אינו-ספי-ריי-שן!" דרבנתי את עצמי תוך כדי דהירה במילת הקוד שהוריש לי אבא שלי.

לא הייתה לנו ברירה אלא לדבוק בתוכנית המילוט, ולקוות שנספיק להיבלע בבסיס לפני שיגיעו. יצאנו במחלף הקרוב לעתלית, רק שהפעם, כשהגעתי לפנייה לכיוון הבסיס, האטתי מעט וסימנתי בידי לירון לעבר הנתיב האחר, לעבר דרך צדדית שהתפצלה מהכביש הראשי. תחילה היא נמשכה צפונה, מתרחקת מהיעד שלנו, עד שהתעקלה בחזרה לשביל ישן שבעבר שימש כביש הגישה של היישוב עתלית.

בעיקול של הכביש המוביל דרומה, בחזרה לכיוון הבסיס, כיביתי אורות והעליתי הילוך, לצמצום רעש המנוע. בהתאמה כיבה גורילה מיד גם את האורות שלו. הכרנו את שביל הגישה הזה כמו את כף ידנו, וידענו שבעוד שני קילומטרים ניבלע בחוף המבטחים שלנו.

הצלחנו להיעלם לשוטרים, אך ידענו שהם יכולים עדיין לאגף אותנו מהדרך הראשית.

ברכיבה הכי שקטה שיכולנו לייצר, בהילוך שישי, במהירות של שבעים קמ"ש וללא אורות, הגענו בחזרה לאם הדרך המובילה לבסיס; הדרך שממנה בפנייה קצרה ימינה, מרחק של חמש-מאות מטרים, נוכל לעגון בשלום ולנשום לרווחה.

ידעתי שהפנייה ימינה מצטלבת עם הדרך שהשוטרים עשויים להגיע ממנה, ובלהט הסיבוב, כמעט על אוטומט, הפעלתי את הטכניקה שלמדתי מאבי עוד לפני שלמדתי לרכוב – "ראייה בזווית העין", טכניקה שמוכרת לרוכבי אופנוע מקצועיים. זה אפשר לי לראות את הכחולים המהבהבים – אורות הניידת הנכנסת לעיקול שמוביל דרומה וסופו מוביל אל מקום הימצאנו. ההאטה שלנו, בגלל הרעש והחושך, אפשרה לשוטרים לצמצם פערים בניסיון להתחקות אחרינו. פחות מדקה הפרידה בינינו לבינם.

כשהגענו אל הכניסה לבסיס, ניצבו מולנו שני פרצופים לא מוכרים. "שיט", פלטתי בקול רם לעצמי בקסדה. עמדת השין-גימל מאוישת במוצאי שבת בידי חניכים במסלול שהושארו לשמירות במשך סוף השבוע. הם לא הכירו אותנו. לא היה סיכוי שיפתחו לנו ללא תעודה.

ניסיתי בכל זאת. גייסתי את הקול הכי סמכותי שלי, הרמתי את משקף הקסדה והאצתי בהם: "אהלן, תפתחו!"

"מצטערים, חייבים תעודה", הם השיבו נדרכים.

הצרה הייתה, שאישור הכניסה שכן בארנק שהיה קשור מאחור. נשרפו להן עוד עשר שניות יקרות, וההערכה שלי הייתה עכשיו שאנחנו חייבים להיעלם מהכניסה לתוך הבסיס בפחות מחמישים שניות. ירון התחבר לגורילה שבו. הוא הסיר את הקסדה ושג על חניכי המסלול שבשער: "תפתחו עכשיו! יש לנו משטרה על הזנב! יאללה, אודרוב!"

אבל לוחמים במסלול הם רובוטים קטנים. אין סיכוי שיסטו מהנהלים, ושום גורילה לא תפחיד אותם. עשיתי הערכת מצב מהירה והבנתי: לא נספיק להראות להם אישור ולהיכנס לפני שהניידת תגיע.

"טוב, תקשיבו", אמרתי להם בקול החלטי והסרתי מעליי את הקסדה, מאפשר לשני הצעירים לראות את פניי. "חבל על הזמן, יש לנו ארבעים שניות לפני שהשוטרים מגיעים. אז זה מה שהולך להיות..." ירדתי מהאופנוע, ודחפתי אותו הצידה אל מאחורי הבודקה ששימשה את השומרים. ירון מיהר לדחוף אחריי את האופנוע שלו. נעמדתי מולם והמשכתי לומר לנוכח מבטם הנדהם: "אחרי שהשוטרים ילכו, אראה לכם את התעודות. סבבה?" לא אפשרתי להם זמן למחשבה. "קדימה", האצתי בהם, "בואו תעזרו להעלים את האופנוע מאחור." והסתובבתי להשלים את המשימה.

צליל שקשוק הקלצ'ניקוב של אחד משני הלוחמים הצעירים ששמרו בשער העיד על הקליע שנכנס לבית הבליעה של הקנה. הרובה שלו כוון אליי. "תראו ת'אישורים עכשיו!" הוא הרים את קולו.

הופתענו. ניסינו לעכל את הסיטואציה, ותוך כדי הסתובבות לעבר התיק הקטן והתרה זריזה של הרשת שהידקה אותו, צעקתי עליו: "קיבלתי את העכשיו שלך, ותעיף את הנשק מהפנים שלי לפני שאני מתחיל להתעצבן." והצגתי את אישור הכניסה שלי.

הוא בחן אותו היטב ובאיטיות. מבע פניו הבהיר כי הבין שטעה. "אני מצטער", אמר בהססנות מתנצלת, "הייתי בטוח שאתם עושים לנו תרגיל."

האורות הכחולים הקדימו את הגעת הניידת.

"תסליקו כבר את האופנועים מאחורי הבודקה!" סיננתי לעבר השומרים הצעירים בכעס.

הפעם הם הגיבו לפקודתי כמו בלחיצת כפתור.

"אתה!" הצבעתי על הלוחם הצעיר שעמד לידי, "לך אחורה! עזור לו לכסות את האופנועים מאחורי העמדה. ראיתי שיש שם כמה ברזנטים."
הוא עשה מיד כדבריי.

"אתה!" הצבעתי על החייל השני. "תעיף את הציוד לתוך הבודקה!" וסימנתי בידי.
הוא זרק את המעילים והקסדות של ירון ושלי אל הפינה הימנית הקרובה של המבנה, בצד החשוך והנסתר של עמדת השמירה, ואילו אני כבר יצאתי בהפגנתיות לכיוון הניידת בניסיון לעכב אותה.

עוד בטרם הספקנו לקחת נשימה, הגיעה הניידת אל הכניסה לבסיס. לא היה קשה להבין שרוכבים עוטי מדים ונשק הם חיילים, ולא בכדי העקבות הובילו את השוטרים היישר אל בסיס השייטת. וכך, בעת שאני והחייל הצעיר שהספיק להצטרף אליי עמדנו בעמדה נחזים למי שמנהלים שיחת חולין בינם לבין עצמם, עצרה הניידת בהחלקה קלה על הכורכר בסמוך אלינו וניצבה מולנו.

הרמתי מבטי לעברה. בלי להסתכל לעבר שותפי הצעיר בבודקה סיננתי אליו חרישית בטון שאינו משתמע לשתי פנים: "אתה לא אומר מילה, זה ברור?"
"ברור", הוא ענה.

שני השוטרים יצאו מהניידת בבהילות וניגשו ישר אליי. ניכר היה בהם שהם מבינים שהגיעו לבסיס השייטת בעתלית, והם מהססים ומתלבטים כיצד לנהוג במצב המוזר שנקלעו אליו.

"ערב טוב, אדוני השוטר, הלכתם לאיבוד?" הקדמתי אותו בסבר פנים רציני ובשפת גוף המשדרת תקיפות.

"ערב טוב", ענה במבוכה קלה השוטר שנראה כמפקד הניידת.

"אפשר לעזור לכם?" שאלתי במבט כמעט תמים.

בזווית עיני קלטתי שהשוטרת הצעירה, שהתגלתה כשותפתו של מפקד הניידת, חשה לא בנוח מכל הסיטואציה, אבל שמחה לנוכח המבט שנעץ בה החניך שלידי. בתקופה הזאת שלהם במסלול, זכו החניכים לפגוש את בנות המין הנשי רק בחלומות. וחלומות לא היו להם עכשיו, הם היו עייפים מדי בשביל לחלום.

"ראיתם במקרה שני אופנוענים מגיעים לכאן לאחרונה?" שאל אותנו בהיסוס השוטר מפקד הניידת.

"אופנוענים?" החזרתי אליו שאלה במבט מיתמם. "שמע, עוברים כאן הרבה דברים. אופנוענים, ספינות טילים, ולפעמים עוברים גם פילים ורודים. על איזה אופנוענים אתה מדבר?"

"היה לנו מרדף אחרי שני אופנועים, שאין לי ספק שנכנסו לבסיס הזה בדקה האחרונה," הוא אמר ונימת קולו הקשיחה. הוא התקרב לעברי. נראה ששתיקתי ומבטי המיתמם העלו את חמתו. "אני הולך לדווח על המקרה הזה למפקד שלי," הודיע בהחלטיות, "והוא כבר יעביר את זה הלאה. כך שבמוקדם או במאוחר נמצא את האופנועים."

ידעתי שזה איום סרקן. לא היה בידי אף פרט שיכול לקשור אותנו לאירוע.

אבל עוד בטרם הספקתי להשיב לו, קול פצפוף של ענף יבש מאחורי הבודקה קרע את הדממה.

"פילים ורודים, הא?" אמר השוטר והחל ללכת לכיוון הרעש. הוא שלף את מכשיר הקשר שהיה מונח על חגורתו והטיל לתוכו את כעסו: "משנה חמש-עשרה מעשר, עבור!"